Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 29

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Strâmtoarea Magellan

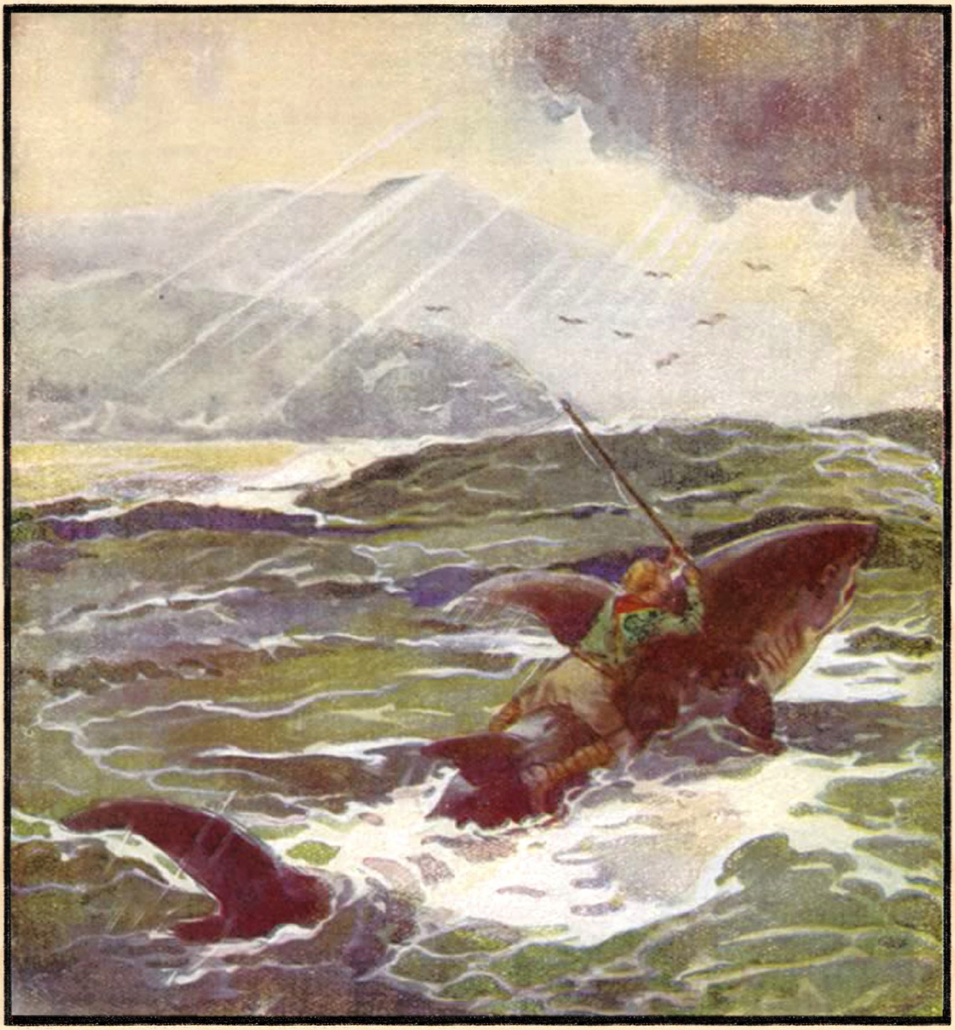

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Strâmtoarea Magellan

Nr. 29

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Ţara de foc

Strâmtoarea Magellan e un canal foarte neregulat, care desparte extremitatea de sud a continentului american de vastul grup de insule ce formează Ţara de Foc.

Ea pune în comunicaţie Atlanticul cu Pacificul.

În unele puncte are o lărgime de 33 kilometri; într-altele coastele se apropie la 4 kilometri.

Oraşul Punta Arenas, capitala teritoriilor Chiliene ale provinciei numită Magellan, se găseşte într-unul din punctele cele mai largi ale canalului, cam la mijlocul dezvoltării sale longitudinale şi aproape în faţa sa, spre vest, canalul face un cot, care pătrunzând în cea mai mare insulă din grupul numit Ţara de Foc, formează un fel de lac intern lung de 100 kilometri şi larg de 50-60.

Într-o după amiază ceţoasă în care soarele încerca zadarnic să străbată printre nori, care întunecau aproape încontinuu ţinutul, o goeletă zbura împinsă de vânt spre sudul acelui lac interior.

Nu era decât la câţiva metri de coasta Ţării de Foc pe care o ocolea în căutarea unui loc mai prielnic pentru a acosta. Era coasta cele mai mari insule din arhipelag, aceea care de fapt, se numeşte Ţara de Foc, căci celelalte mai mici poartă numiri diferite.

Pe punte, lângă cârma, Raimondo, Marius şi Jean Bart în uniforma lor de cercetaşi, dar înfăşuraţi în nişte mantale lungi şi largi, stau rezemaţi de parapet.

Zomba, înfăşurat şi el în manta, şedea jos pe punte, ascultând fără a lua parte la conversaţia dintre tinerii săi stăpâni şi un personaj de statură înaltă, roşcovan la faţă, care sta în picioare între ei şi cârmă.

La cârmă era un omuleţ slab cu ochii vii şi barba căruntă; căpitanul Carazas, comandantul goeletei.

Celălalt era primarul oraşului Punta Arenas, Ramon Tome.

Căpitanul trimisese pe pilot la pupă luându-i el locul la cârmă, deoarece cunoştea foarte bine coastele insulei.

Făcuse înconjurul lumii, învăţând cu multă uşurinţă limbile ţărilor pe unde trecea, aşa că vorbea perfect italieneşte.

— Mii şi mii de tunete! Afurisita asta de ceaţă mă împiedică să găsesc micul golf adăpostit de vânturi în care am ancorat acum vreo zece ani!

— Oho! răspunse Roman Tome, tot în italieneşte dar mai puţin bine şi cu un puternic accent spaniol. Până la noapte, cred, că o să-l găseşti!

— Trebuie neapărat; căci de nu, am fi nevoiţi să întoarcem spatele uscatului şi să înnoptăm în mijlocul golfului Nu e tocmai plăcut, cu vântul şi curenţii care riscă la fiece clipă să ne izbească de cine ştie ce stâncă.

— La naiba! observă Marius, dacă apa o fi rece cum e aerul, nu mi-ar plăcea să fac o baie la noapte. Eu unul sunt îngheţat de-a binelea.

— Şi când te gândeşti că afară de mantalele astea groase mai avem pe noi şi tricouri de lână!

— Ehe! Dragii mei, întrerupse căpitanul, cred c-o să mai puneţi încă o flanelă când vom fi în Ţara de Foc. Nu că frigul ar fi prea mare, dar e atât de umed, încât ţi se pare că apa îţi pătrunde prin toţi porii.

— Plăcută ţară! zise Raimondo zâmbind.

— Plăcută, într-adevăr! afirmă căpitanul, cu un aer convins. Să vedeţi pe locuitori! Ăştia zic şi eu că sunt sălbatici! În mijlocul lor ţi se pare că trăieşti în epoca preistorică.

— Mi se pare c-am citit, zise Jean Bart, că locuitorii din Ţara de Foc fac parte dintr-o specie umană din cele mai înapoiate de pe scara socială.

— La naiba! Puteţi spune chiar că sunt pe ultima treaptă a acestei scări! Vă asigur că maimuţele expuse în grădinile zoologice simt mult mai civilizate!

Aceste cuvinte sporeau şi mai mult curiozitatea celor trei tineri.

În timpul acesta, se auzi glasul pilotului, care făcea de santinelă la pupa vasului strigând o comandă şi căpitanul, cu un aer satisfăcut mişcă puţin roata cârmii spre dreapta.

În acelaş timp strigă cu voce sonoră:

— Strângeţi brigantina!

Aceasta e vela sau pânza în formă de trapez, care se găseşte în partea dinapoi a vasului.

Marinarii năvăliră pe punte şi într-o clipă – fiecare la postul său, unii urcându-se pe catarge, alţii apucând parâmele – traseră jos vela şi o strânseră. Nemaiavând întinse decât velele pătrate

şi cele triunghiulare, goeleta se plecă la tribord, zburând pe luciul apei spre golful, care se zărea acum prin perdeaua de nori, strâns între stâncile de pe ţărm.

După câteva minute, goeleta pătrunse între stânci şi velele sale nemaifiind în bătaia vântului se dezumflară, căzând moi de-a lungul catargelor.

Goeleta era adăpostită de un mal stâncos înalt de vreo 30-40 de metri. Apa era liniştită şi manevra ancorării fu executată cu preciziune şi iuţeală.

— Nu vom debarca astă seară, declară Raimondo.

— Nu, confirmă căpitanul, care cedase locul timonierului, în curând o să înnopteze şi n-ar fi prudent să debarcăm. Veţi dormi pe bord, iar mâine de dimineaţă veţi debarca.

— Vom debarca, vreţi să spuneţi d-le căpitan! exclamă Jean Bart.

— Mii de pipe! Ne veţi însoţi! Nu v-aţi schimbat gândul, cred? zise Marius.

— Nu, nu vă voi însoţi, dar voi veni după d-voastră.

— Nu, nu, nu! protestă primarul, dragul meu Carazas. O să vii cu noi. De ce să vii pe urmă?

— Pentru că aşi voi, înainte de a pleca, să inspectez puţin fundul corăbiei, care îmi pare că a suferit o mică avarie în timpul cât am străbătut strâmtoarea.

— Dar asta o poate face secundul dumitale, insistă Ramon Tome.

— Ai dreptate. Viu cu voi.

Şi căpitanul, ridica din umeri cu un aer resemnat, în realitate murea de dorinţă să ia parte la expediţie.

În călătoriile sale anterioare acostase de mai multe ori, dar nici odată nu pătrunsese în interiorul insulei mai mult de patru kilometri.

De data asta, era vorba s-o viziteze de la un capăt la altul, iar după aceea hotărâse să se întoarcă singur pe bord, spre a porni cu goeleta înapoi dar pe alt drum decât cel făcut la venire.

Se ocupă deci cu amănuntul de operaţiile de ancorare ale vasului, care se numea „Intrepidul” şi nu părăsi puntea decât când fu sigur când nici chiar o furtună nu lar fi putut primejdui.

După aceia se duse în sala de mâncare, unde-l aşteptau, ceilalţi şi tot timpul mesei nu vorbiră decât de insulă şi de locuitorii ei.

Aceştia, numiţi fuegani. Locuiesc în mare parte în insula cea

mare şi la extremitatea continentului.

Sub un cer vecinie posomorât, pe un pământ acoperit de o perdea de ceaţă şi expus la toate intemperiile, în mijlocul unui frig intens, acea populaţie de dezmoşteniţi duce o viaţa primitivă şi mizerabilă.

Pescari sau vânători, indigenii aceştia îşi petrec viaţa în bărci sau prin păduri, servindu-se de instrumente, arme primitive făcute din oase sau din pietre, pe care numai îndemânarea lor de a le mânui le fac primejdioase.

N-au nici un soi de organizaţie socială, nici religie, nici vreo industrie casnică.

Sunt nişte animale, care vorbesc, inferioare, în unele privinţe, chiar animalelor.

Trăiesc în aglomeraţii de bordeie făcute din noroi uscat, sau prin cavernele naturale şi se războiesc în continuu între dânşii.

Gând vreuna din acele cete de oameni, au norocul să ucidă câteva foce, strângând astfel o provizie mai mare. Celelalte se învoise ca s-o atace. Şi când pun mâna pe pradă, se iert apoi între ei.

Furtul, omuciderea, cele mai feroce instincte sunt pentru ei, lucruri fireşti, încontra: cărora nu există nici o lege. Unica lor lege e aceea a celui mai tare.

Marius, Raimondo, Jean Bart şi chiar Zomba se interesau mult de aceste amănunte, date de Carazas şi confirmate de Ramon Tome.

Înainte de a se duce la culcare, căpitanul le povesti câteva din aventurile avute în cursul a douăzeci de ani de navigaţie pe mările globului.

Iar noaptea cercetaşii văzură în vis fuegani, foce şi acei ursuleţi, mici de statură, dar foarte muşchiuloşi şi cruzi care se găsesc încă prin pădurile mai dese ale Ţării de Foc.

Fusese hotărât ca nici unul din marinari să nu ia parte la expediţie deoarece prezenţa lor era necesară pe goeleta, pentru cazul când o furtună puternică ar fi silit-o să iasă în largul mării, unde ar fi fost mai ferită decât în acel golf.

Dealtminteri căpitanul avea cea mai mare încredere în secundul său şi în echipajul, care-l însoţea de ani de zile.

CAPITOLUL II
Naufragiaţii de pe „Steaua de onoare”

La şapte de dimineaţă cercetaşii şi Zomba, înarmaţi şi purtând în spate raniţele pline cu provizii se găseau pe punte unde se întâlniră cu primarul şi căpitanul echipaţi şi ei cu arme şi provizii.

După ce primi ultimele instrucţiuni de la căpitan, secundul dete ordin ca o şalupă să fie lăsată în mare.

Şi cei şase exploratori se instalară într-însa pe când marinarii se pregăteau ca s-o coboare în apă.

Împinsă de vâslele a patru marinari, şalupa se îndreptă spre malul care era la câţiva metri numai.

Călătorii acostară la o mică plajă care urca în pantă uşoară spre malul stâncos dar nu prea înalt pe culmea căruia ajunseră în câteva minute. De acolo, sus, salutară cu strigăte sonore pe marinarii şi ofiţerul rămaşi pe bordul goeletei şi în şalupă.

Din vârful unui catarg, căpitanul văzuse, în interiorul insulei, licărind apele unui fluviu, care apoi, dispărând îndărătul stâncilor, se arunca probabil, în mare în vreun punct pe care nu-l puteau vedea de pe goeletă. Judecând după configuraţia solului, era desigur un torent care forma vreo cascadă.

Urcându-i cursul desigur că ar fi dat de regiuni locuite; căci toate fiinţele omeneşti au instinctul de a se apropia de cursurile de apă, care servesc chiar în cele mai de jos straturi sociale la mii de întrebuinţări în viaţa de toate zilele.

Ajunseră în adevăr la torent, care cobora din munţi, dar după o oră de urcuş se găsiră pe un podiş foarte lung pe care era uşor de umblat.

Pădurile alternau cu regiunile pietroase.

Merseră aşa, fără să întâlnească nici ţipenie de om sau de animal, până la amiază, când foamea îi făcu să se oprească.

Marius şi Zomba prepărară în grabă un prânz, după care nu se odihniră, căci în clima aceea friguroasă era mai plăcută mişcarea decât imobilitatea.

O luară de-a lungul torentului, care-şi croise o albie adâncă, în fundul căreia apele clocoteau. Zomba pornise înainte, pierzându-

se în desişurile în care pătrundea fluviul.

Îl văzură deodată reapărând şi strigând.

— Găsit sat!

— Bun! zise căpitanul. Să înaintăm şi să facem cunoştinţă.

Fueganii vorbesc o limbă rudimentară, care se aseamănă cu acea a patagonilor. Carazas cunoştea pe aceasta din urmă îndeajuns ca să se poată înţelege. Şi-apoi gesturile ar fi completat restul.

Nici o teamă nu domnea în inimile călătorilor.

Străbătând cu iuţeală pădurea ajunseră la o deschizătură care se lărgea într-o vale lungă, în fundul căreia curgea fluviul; iar pe pantă se zăreau vreo treizeci de colibe de pământ, toate rezemate în mod uniform de doi sau trei arbori cu crăcile aproape goale.

Exploratorii se opriră în acea poziţie excelentă pentru a examina şi studia satul.

Printre colibe circulau oameni de statură mijlocie, în aparenţă plăpânzi, dar foarte muşchiuloşi în realitate şi cu o solidă structură osoasă; erau aproape goi, căci pieile de animale nu-i acopereau decât foarte puţin. În pragul caselor se vedeau femei cu părul lung, înconjurate de copii care se jucau între ei.

În mijlocul satului se vedea un foc mare al cărui fum era răspândit de vânt în întreaga vale. Zgomote confuze vădeau o oarecare activitate.

Dar încetară brusc şi vreo sută de indigeni se strânseră în jurul focului, îndată ce fură semnalaţi străinii de pe coasta văii.

Până şi femeile se sculară de jos şi copii alergau curioşi din toate părţile.

— Să ne coborâm, propuse căpitanul, care luase în mod natural comanda.

Şi cum se vedea foarte bine că nici un indigen nu era înarmat, nici un călător nu puse mâna pe armă.

Şi cu paşi liniştiţi ca de plimbare, ajunseră la capătul satului.

Un fel de drum natural ducea spre focul din mijlocul colibelor.

Din mulţimea sălbaticilor ieşi un individ, care era ceva mai acoperit decât ceilalţi şi ţinea în mână un baston lung şi grosolan cioplit; era desigur şeful tribului.

Călătorii se opriră şi când el fu la câţiva paşi, căpitanul înaintă şi spuse câteva cuvinte într-o limbă neînţeleasă pentru însoţitorii săi.

Dar, fueganul înţelese căci făcu o strâmbătură, oara voia să fie

un surâs şi pe care, cercetaşii, obişnuiţi să studieze fizionomiile, îl găsiră ipocrit.

Raimondo se întoarse spre camarazii săi:

— Şeful ăsta nu-mi place; are o mutră urâtă.

— Cui i-o spui! zise Jean Bart.

— Mii de pipe! Tipii ăştia sunt desigur războinici şi îşi iau aerul ăsta blând, care nu-mi miroase de loc a bine.

Căpitanul, care auzise le spuse:

— Staţi liniştiţi, băieţi. Ochii individului ăstuia au şi făcut inventarul armelor noastre şi îşi dă seama de forţa noastră. Putem înainta în toată liniştea. Dac-aţi vrea să staţi aici până mâine, aţi putea studia în voie obiceiurile fuegane.

— Are dreptate căpitanul, confirmă Ramon Tome.

— De acord, zise Raimondo. Şi-apoi, d-le căpitan, d-ta comanzi. Noi ne supunem fără restricţie.

Căpitanul vorbi iarăşi cu şeful, care-l luă de mână şi amândoi ajunseră în mijlocul satului.

Când fură la câţiva paşi de mulţime, şeful ridică braţul şi rosti câteva cuvinte cu voce puternică şi imperioasă. Mulţimea răspunse prin aclamaţii, care desigur se adresau străinilor, apoi dispăru în interiorul colibelor.

La un gest al şefului, europenii, primarul şi Zomba se aşezară pe pietrele puse în acest scop în jurul focului.

Şeful se aşeză la cealaltă extremitate.

Şi câteva minute fu o tăcere generală.

Tinerii şi bunul Zomba priveau în jur uimiţi de murdăria în care era satul. Murdării de tot felul, schelete de animale, stârvuri şi piei în putrefacţie erau prin toate colţurile, până şi pe pragul colibelor, iar indigenii în loc de a le îndepărta cu piciorul, călcau pe ele fără nici o scârbă.

Copii, care se apropiaseră încetul cu încetul formând un cerc în jurul străinilor, erau absolut goi, dar aveau pe corp un strat de murdărie şi de noroi atât de gros încât de sigur îi apăra de frig.

— Mii de pipe! Ştiu că sunt murdari... zise Marius.

Dar în clipa aceea şeful sălbaticilor scoase un strigăt gutural şi imediat îşi făcură apariţia mai mulţi indigeni care aduceau pe un soi de tăvi formate din bucăţi de piele întinse între două vergele de lemn, diverse lucruri de mâncare ca: peşte afumat, carne friptă cu sânge, rădăcini fierte în recipiente de lemn: în scurt, un prânz complet după moda indigenă.

Călătorii care mâncaseră destul de bine la amiază, nu mai

aveau poftă de mâncare, dar căpitanul îi sfătui să nu-i nemulţumească pe indigeni.

Şi astfel gustară din toate, silindu-se să-şi învingă scârba. Pe când mâncau priveau în jurul lor şi în special pe şef, a cărui fizionomie era absolut lipsită de expresie: pielea decolorată şi murdară; părul unsuros, ochii mici şi viclenii, totul într-însul era dezgustător.

În jurul conmesenilor, indigenii şedeau în semicerc pe când femeile şi copiii, în spatele lor, priveau curioşi, forfotind încoace şi-ncolo. Păreau că nici nu simţeau frigul. Erau, de sigur, obişnuiţi. În schimb, călătorii tremurau de le clănţăneau dinţii, cu tot focul.

Şi Raimondo care se plictisea întocmai ca şi camarazii săi se întoarse la Carazas, zicându-i:

— Mai rămânem aici?

— Da, zise căpitanul, am spus şefului că vom sta până mâine de dimineaţă şi nu cred c-ar fi bine să plecăm înainte.

— Mii de pipe! Nu e amuzant de loc! exclamă Marius, care nu prea făcea complimente.

Şi Ramon Tome zise râzând:

— Vă veţi distra acum, căci şeful mi-a spus că vă va da un spectacol de dansuri naţionale. Supuşii săi n-aşteptau decât un semnal spre a începe.

— Ei, mii de pipe! Să înceapă odată şi dacă dansul lor o fi amuzant, vom lua şi noi parte la el, ca să ne mai încălzim picioarele... eu unul am îngheţat, v-o spun drept!

— Şi eu tot aşa! confirmă Raimondo.

Jean Bart dete din cap, râzând.

Zomba îşi arătă cei treizeci şi doi de dinţi şi zise calm:

— Stai rău frig!

— Sculaţi-vă, zise căpitanul, poate ca asta va decide pe şef să dea semnalul.

Dar, în clipa în care cercetaşii şi Zomba se ridicau de jos se auzi un glas sugrumat de groază, care striga în italieneşte:

— Ajutor! Ajutor!

Căpitanul şi primarul săriră şi ei drept în picioare, privindu-se încremeniţi.

Şeful, ridicându-se furios, se întoarse spre supuşii săi strigând şi gesticulând cu violenţă.

Toţi sălbatecii se sculară agitând securile de lemn şi silice pe care le aveau ascunse sub pieile ce le serveau de îmbrăcăminte..

— Oho! Ce însemnă asta? exclamă căpitanul.

Din fericire, îndărătul exploratorilor nu era nimeni.

Se deteră înapoi câţiva paşi ca să nu fie loviţi de primele lovituri de secure şi auziră din nou vocea tragică şi misterioasă:

— Ajutor! Ajutor!

Atunci îşi deteră seama că veneau din coliba cea mai mare, care se găsea la şapte sau opt metri de foc, dincolo de mulţimea indigenilor.

Şeful dispăru în interiorul ei şi ieşi apoi cu o suliţă cu vârful de silice, scoţând un urlet sălbatic..

Indigenii înaintară spre străini urlând şi agitând securile.

Carazas, fără a mai sta la gânduri scoase revolverul şi ochi pe şef a cărui statură întrecea cu un cap pe ceilalţi. Trase. Un strigăt răsună şi indigenii, întorcându-se, văzură pe şeful lor căzând cu fata la pământ şi roşind pământul cu sângele lui.

Călătorii luară carabinele la ochi, aşteptând un ordin al căpitanului. Dar, din fericire, nu fu nevoie. Femeile şi copiii o luaseră la fugă într-o goană nebună; iar bărbaţii le urmară tot atât de grăbiţi, pe când râsetele cercetaşilor răsunau în spatele lor. De odată însă, acelaş strigăt de ajutor se auzi din coliba cea mare. Atunci, dând la o parte cu piciorul cadavrul şefului, care căzuse chiar în faţa ei, căpitanul pătrunse înăuntru.

Dar, obscuritatea îl împiedică de a vedea ceva. Marius care-l urmase, aprinse lampa electrică. Amândoi văzură, atunci întins pe pământ şi legat cu nişte frânghii de un par central, un om în zdrenţe, cu barba căruntă şi murdară şi cu o figură care exprima suferinţe trecute şi o subită fericire.

— Cine sunteţi? gemu el cu voce slabă.

Marius îi tăie numai decât legăturile.

Căpitanul, care în ciuda aspectului său debil, avea o putere puţin comună, luă pe prizonier pe sus şi îl transportă în faţa focului.

Prizonierul, înconjurat de noii veniţi, îşi învinse în sfârşit emoţia şi murmură:

— Mi-e foame!

Zomba îşi desfăcu numai decât sacul cu provizii şi îi dete să mănânce.

Omul mâncă cu aviditate şi după ce înghiţi câteva picături de rom, întrebă cu glasul ceva mai tare şi mai liniştit:

— Dar cine sunteţi?

— Eu sunt comandantul goeletei „Intrepidul” din Punta Arenas,

cu care am venit să explorăm regiunile mai interesante ale Ţării de Foc, iar aceştia sunt primarul din Punta Arenas şi trei cercetaşi italieni.

— Dumnezeu fie lăudat! Sunt salvat! Şi poate că veţi putea salva şi pe câţiva dintre tovarăşii mei.

— Ce vrei să spui? întrebă Raimondo.

— Nu eşti singur? întrebă Marius, pe când Jean Bart, îngenunchease lângă nefericit şi îi desfăcu capetele de frânghie care-i rămăseseră în jurul mâinilor şi al picioarelor.

— Nu; sau mai bine zis, nu eram singur acum câteva zile. Dar, ce s-a întâmplat mai târziu, vai! Nu mai ştiu.

— Povesteşte-ne ce s-a petrecut, insistă Carazas. Ştii unde sunt camarazii dumitale?

Omul făcu un gest vag.

— Risipiţi prin insulă!

Ramon Tome, luând cuvântul cu obişnuita-i autoritate, observă:

— Dacă-l vom tot întreba şi el nu ne va răspunde decât prin frânturi de frază, n-o să aflăm nimic.

Făcu un semn lui Zomba şi negrul se duse de luă câteva lemne dintr-o grămadă de lângă coliba principală şi le azvârli în foc. Flăcări înalte răspândiră în jur o căldură binefăcătoare.

Călătorii se aşezară cu spatele spre foc ca să poată asculta pe prizonier.

Zomba primi însărcinarea de a veghea la întoarcerea indigenilor.

Bravul abisinian se supuse şi, stând în picioare şi privind în toate părţile, trăgea totuşi cu urechea la cele ce povestea necunoscutul.

Acesta era un om de vreo patruzeci de ani, dar părea mult mai bătrân din pricina suferinţelor.

Căldura şi mâncarea îi redaseră puţin puterile şi privi cu recunoştinţă pe salvatorii săi.

— Aceşti tineri sunt cei trei cercetaşi care au trecut Atlanticul cu aeroplanul?

— Da, răspunse primarul.

— Sunt îndoit de fericit, continuă omul şi mai emoţionat, că datorez libertatea mea curiozităţii care v-a împins să veniţi prin aceste locuri şi fără de care aşi fi fost mort; astă-seară chiar trebuia să fiu ucis.

— Ucis? strigă Marius.

Ramon Tome făcu un gest spre a calma pe tineri. Atunci prizonierul începu să povestească înspăimântătoarea sa aventură:

— Eu sunt Giacomo Ferrandi, pilotul balenierei italiene „Steaua de onoare”. Acum trei săptămâni intram în strâmtoarea Magellan. Furtuna ne izbi de o stâncă din Ţara de Foc. Cu mare greutate ajutarăm pe căpitan să debarce tot echipajul. Era ora fluxului. Şi cum furtuna era în toi şi vasul nostru risca în fiece moment să fie sfărâmat, debarcarăm fără arme şi fără provizii. Abia puseserăm piciorul pe pământ şi un grup de vreo sută de fuegani ne înconjurară. Ei asistaseră la naufragiul nostru din dărătul stâncilor. Ne ţinură acolo toată noaptea, după ce ne maltratară; a doua zi, în timpul refluxului năvăliră spre vas şi îl prădară. Apoi îl incendiară, iar pe noi ne luară cu dânşii. Am navigat adesea prin aceste regiuni şi cunosc limbi acestor sălbateci. Debarcasem de mai multe ori chiar împreună cu alţi camarazi, fără să fim atacaţi. E drept, că atunci eram înarmaţi şi le impuneam respect. Dar, de data asta, istoviţi de lupta împotriva furtunii, nemâncaţi de douăzeci şi patru de ore, fără arme, zgribuliţi de frig şi găsindu-ne douăzeci şi doi în contra a o sută, am căzut imediat prada lor. După convorbirile lor aflarăm că întregul ţinut era bântuit de foamete!

— Foamete! întrerupse Marius. Ne-au dat să mâncăm chiar mai adineaori.

— Ce v-au dat? întrebă naufragiatul, privindu-l.

— Peşte afumat, carne rău friptă.

Pe chipul necunoscutului se răspândi o expresie de nespusă oroare, care făcu pe cei din jur să se înfioare.

— Explică-te! strigă Raimondo.

— Vai! reluă omul cu glasul tremurător... carnea... Dar, nu putu continua. Un gând grozav năvăli în mintea celor care-l ascultau.

Se priviră, neîndrăznind să creadă ceea ce bănuiau.

— Explică-te! Explică-te odată! insistă Raimondo.

— Ei bine, carnea pe care aţi mâncat-o... aţi mâncat într-adevăr?...

— Da, Da...

— Ei bine. Era carne de om.

Albii rămaseră ţintuiţi locului de oroare. Zomba scuipa, făcând o strâmbătură grozavă, de dezgust.

— Nu se poate! strigă Jean Bart.

— Vai! E sigur! Peştii erau desigur un rest din proviziile de anul trecut. Dar, carnea nu putea proveni decât de la vreunul din nenorociţii mei tovarăşi; căci am auzit pe indigeni spunând că de şapte luni nu mai vânaseră nimic, nici un urs, nici o focă. Ascultaţi: Fueganii, după ce ne-au prins, ne-au adus aici. Chiar în piaţa aceasta am asistat tremurând de groază la asasinarea a doi din tovarăşii mei şi îi văzui apoi frigându-i şi împărţindu-şi între ei cu urlete fioroase. După câteva ore sosiră şi alţi indigeni, din diferite puncte ale insulei şi, într-o mare adunare, hotărâră să-şi împartă prizonierii, luând câte doi de fiecare trib. Căpitanul vasului şi cu mine am fost luaţi de tribul pe care l-aţi pus pe fugă. Sărmanul a fost ucis acum patru zile şi mâncat. Eu trebuia să sufăr aceeaşi soartă astă seară.

Se opri, pe când lacrimile îi curgeau din ochi.

Nimeni nu putea vorbi.

— Câţi or mai fi trăind dintre sărmanii mei tovarăşi? Unde i-or fi dus? De când am fost adus aici, am stat închis în coliba aceea fără să mă pot mişca, hrănindu-mă cu rădăcini pe care nu le mistuiam şi cu peşti, pe care nu-i puteam înghiţi din pricina mirosului dezgustător. Văzând că nu reuşeau să mă îngraşe, au hotărât să nu mai aştepte.

— Dar fueganii nu sunt de rasă canibală! declară Carazas.

— Ştiu şi eu asta! Dar, în caz de foamete, ca în momentul de faţă, nu ezită să se lupte între dânşii şi să mănânce cadavrele celor căzuţi. Sosind la un moment critic am fost pentru ei o adevărată mană cerească. Probabil că după ce ne vor fi mâncat pe toţi, aveau să recurgă iarăşi la lupte între dânşii spre a-şi procura oribila hrană.

Oroarea acestei povestiri nu se risipi uşor.

Marius zise deodată.

— E zadarnic acum să ne mai gândim la cele întâmplate, Trebuie să căutăm imediat pe supravieţuitorii naufragiului, dacă mai sunt încă în viaţă.

— Să explorăm imediat insula, propuse Raimondo. Să scotocim fiecare sat, ca să liberăm pe cei ce au mai rămas.

— Toţi oamenii echipagiului sunt italieni. Dar, căpitanul îmbarcase şi doi băieţaşi ai săi de câte zece ani, doi gemeni, a căror mamă a murit anul trecut lăsându-i fără nici o rudă afară de tatăl lor. Ei navigau cu noi, învăţând meseria de marinari şi cu toate rugăminţile noastre, sălbaticii aceştia n-au vrut să-i lase cu noi, ci i-au lăsat celui mai mic trib al insulei.

— Trebuie să-i căutăm înaintea celorlalţi!

— Haidem! Să nu mai pierdem timpul, zise căpitanul, a cărui ochi se umpluse de lacrimi. Te simţi în stare să vii cu noi?

— Desigur! zise naufragiatul.

Eram foarte slab acum două ceasuri, dar acum mă simt în putere. Vedeţi însă în ce stare îmi sunt hainele şi n-am nici o armă.

— Iată mantaua mea, zise Marius. Când umblu, n-am, nevoie de ea. Ia şi carabina şi securea mea. Mie-mi ajunge cuţitul de vânătoare şi revolverul.

Milanezul, mai impulsiv, pusese în practică gestul la care camarazii săi se gândiseră.

Omul primi cu recunoştinţă.

Ramon Tome întrebă:

— În ce parte o fi tribul care a luat pe băieţi?

— Soarta lor m-a îndurerat atâta încât m-am interesat mai mult de dânşii. Şi sunt sigur că tribul, care a luat pe Andrea şi Orlando a urcat spre dreapta pe stâncile acelea din fundul văii.

— Ar trebui să prindem vreun indigen, zise Marius şi să-l facem fie cu forţa, fie de bună voie – în schimbul unor promisiuni – să ne conducă la acel trib.

— Ideea e bună! aprobă căpitanul.

— Atunci, iute la lucru. Pe când veţi pregăti aici totul pentru plecare eu cu Zomba ne vom duce în pădure ca să prindem un indigen, fie bărbat, fie femeie.

— Ai dreptate; desigur că aşteaptă, ascunşi în pădure, ca să ne depărtăm, zise Raimondo.

— Dar, fiţi prudenţi! recomandă Jean Bart. Ar fi mai bine să vă însoţim!

— Nu, nu. I-aţi face să fugă. Noi doi, vom merge de-a lungul torentului şi vom ajunge la marginea pădurii fără ca ei să ne observe. Surprinzându-i din coastă, vom înhăţa pe cel dintâi care ne va cădea sub mână şi-l vom aduce aici. Dac-o făcea mofturi, Zomba îl va căra în spinare ca pe un miel, iar ceilalţi nu vor îndrăzni să ne urmărească ştiind că sunteţi aici şi că ne puteţi veni în ajutor.

— Planul e bun. Îl aprob şi puteţi pleca, zise căpitanul.

Între timp cârmaciul naufragiat mânca spre a mai căpăta putere, iar ceilalţi vizitau colibele în căutarea, a ceva care să le fie, poate, de folos.

Dar, nu văzură decât bucăţi de carne însângerată, pe care –

învingându-şi scârba – le strânseră şi le îngropară într-o gaură săpată lângă foc, înfigând deasupra o cruce.

Ar fi în zadar, să insistăm asupra tragediei acestor scene; câteva cuvinte ajung spre a exprima toată oroarea lor.

CAPITOLUL III
Unde sunt?

După o jumătate de oră terminară. Şi cei cinci oameni în picioare, lângă focul aproape stins, aşteptau pe Marius şi pe Zomba.

— Trebuie să vie, desigur, zise Raimondo.

— Nu, adaogă Jean Bart. Nu le trebuie mai mult de o jumătate de oră ca s-ajungă în pădure şi au trecut peste treizeci de minute.

— Să zicem treizeci şi cinci, obiectă Ramon Tome. Alte cinci ce s-ajungă la ascunzătoarea fueganilor; şi cinci ca să se apropie de unul din ei, prin viclenie. Cinci minute ca să-l prindă şi să-l lege.

Deci, peste un sfert de oră îi vom vedea ivindu-se în marginea pădurii şi alergând spre noi.

Calculul primarului era just şi mai mult decât suficient.

Aşteptară deci, cu un fel de curiozitate, fără îngrijorare; din când în când unul din ei se uita la ceas.

Jean Bart zise deodată:

— Sfertul de oră a trecut.

— Trebuie să vie! repetă Raimondo.

Nimeni nu se îndoia de reuşita întreprinderii.

Era un joc de copii pentru dânşii, care avuseseră adese ori ocazia să facă aşa ceva.

Pericolul prezentat de fuegani era minim, deoarece aceştia nu dispuneau decât de arme inofensive de la o distanţă mai mare.

În cazul unui atac, Marius şi Zomba ar fi tras şi nu se auzise nici o detunătură.

Deci aşteptau, fără să-şi piardă răbdarea; şi Giacomo Ferrandi da amănunte asupra naufragiului balenierei, celor doi cercetaşi care se interesau foarte mult de modul cum pierise acel vas italian. Trecu încă un sfert de oră, fără ca nimeni să dea vreun semn de îngrijorare.

Dar, când Raimondo se uită iarăşi la ceas, găsi că întârzierea era mare şi agravată de faptul că nu se auzise nici cel mai mic zgomot.

Pentru prima oară simţi o vagă îngrijorare.

— Nu ţi se pare şi ţie că întârzie, întrebă el pe Jean Bart.

— Tocmai aşa mă gândeam şi eu. Nu intră în obiceiul lui Marius, care de obicei termină lucrurile mai repede decât ne aşteptam noi chiar. Pentru o întreprindere atât de simplă îmi pare că întârzie prea mult. Şi totuşi, dac-ar fi fost atacaţi am fi auzit detunăturile de armă.

Şi cei trei bărbaţi mai maturi întorcându-se spre ei, îşi exprimară îngrijorarea.

— Ia spuneţi, băieţi, nu vi se pare extraordinar că nu s-au întors încă? observă căpitanul.

— Asta spuneam şi noi! zise Raimondo, întunecându-se la faţă. Li s-a întâmplat ceva desigur!

— Afară numai dacă indigenii, în loc de a se opri, or fi pornit înainte, observă Ramon. În cazul ăsta Marius şi Zomba urmărindu-i, s-au depărtat desigur mai mult.

Era o idee justă şi liniştitoare, pe care însă un fapt o risipi numaidecât.

Discutând, cei cinci oameni începuseră să meargă, rămânând mascaţi de o colibă. Când trecură de ea, văzură toată populaţia aliniată, nemişcată în marginea pădurii, aşteptând ca străinii să plece din sat.

— Dar iată-i colo pe indigeni! strigă Raimondo. Sunt toţi, acolo, nu-i vedeţi? Dar, atunci Marius şi Zomba!

Nimeni nu vorbi. Priveau pe indigeni, care nu manifestau nici o teamă.

Jean Bart fu de părere că aşteptau, sau să fie urmăriţi, sau să se poată înapoia la colibele lor.

Dar, atunci Marius şi Zomba?…

Era de neînţeles..

Dacă expediţia lor reuşise, capturaseră desigur un indigen.

Era deci extraordinar că nu ieşiseră încă din pădure.

— Poate, fu de părere cârmaciul – că vor să se întoarcă prin fundul râpei ca să nu aibă vreo ciocnire cu indigenii, trecând prin pădure.

Şi această presupunere era justă şi liniştitoare.

Ideea emisă de căpitan corespunse părerii generale.

— Ei bine! Atunci să le ieşim înainte.

— De acord! răspunseră cercetaşii.

— Cu atât mai bine – adăogă cârmaciul – căci e şi direcţia în care au fost duşi cei doi copii.

— Înainte! zise căpitanul.

Ne luând nici o precauţie ca să nu fie văzuţi, cei cinci călători

porniră în sus, pe malul râului.

Şi pe măsură ce se depărtau, vedeau pe fuegani scoborând cu prudenţă spre satul lor.

Nu se gândiră să se întoarcă brusc ca să prindă pe vreunul, căci desigur că asta i-ar fi făcut pe toţi să fugă.

După calculele lui Ramon Tome, într-o jumătate de oră ajunseră în fundul văii. De acolo văzură că indigenii se reîntoarseră la locuinţele lor.

Priviră în jur.

Îndărătul lor era satul şi valea; în dreapta râpa, la stânga pădurea semicirculară unde se găseau desigur Marius şi Zomba.

În faţă, muntele râpos şi pleşuv a cărui culme se pierdea în ceaţă.

Drumul ce aveau să urmeze era acesta: să intre în pădure şi să găsească urmele celor doi întârziaţi.

Dorinţa de a-i revedea se transformase în îngrijorare, mai ales când văzură că nu-i întâlneau nici în fundul râpei.

Îşi ziceau că li se întâmplase ceva.

Jean Bart nu-şi pierdu timpul făcând presupuneri. Pătrunse printr-o deschizătură între două tufişuri, produsă desigur de trecerea celor doi tovarăşi şi caută urmele precise ale acelei treceri.

După ce făcu câţiva paşi văzu pe terenul umed urmele bocancilor cu cuie ai lui Marius şi Zomba.

Atunci strigă înapoi:

— Raimondo! Domnilor!

Toţi veniră în grabă şi se luară după urmele, care se vedeau foarte lămurit.

Aveau presimţirea că se petrecuse ceva grav.

Absenţa inexplicabilă putea avea cauze foarte simple. Dar, cunoscând caracterul lui Marius şi firea disciplinată a lui Zomba, le era imposibil să admită că dispariţia lor era datorată unui motiv fără importanţă.

După un sfert de oră, ajunseră într-un spaţiu foarte vast, aproape rotund, având vreun kilometru în diametru. Terenul era pietros, fără umbră de vegetaţie, ca şi când ar fi fost ars de un foc interior şi pe care trecerea celor doi dispăruţi nu lăsase nici o urmă.

După sfatul lui Jean Bart, străbătură în linie dreaptă, după cum făcuseră, probabil şi ceilalţi doi.

Dar începuse să se înnopteze; şi când ieşiră din lumini, abia se

mai vedea.

— Avem lămpile electrice; să ne servim de ele spre a găsi urmele.

Şi le aprinseră, fără a-şi ascunde îngrijorarea.

Începea să-i tortureze gândul că cei doi tovarăşi fuseseră surprinşi şi asasinaţi înainte de a fi avut timpul să scoată un strigăt sau să tragă un foc de revolver; şi se temeau să nu găsească dintr-o clipă într-alta urmele indiscutabile ale vreunei lupte.

Era vădit, că dacă fuseseră ucişi, nu fuseseră lăsaţi pe teren, ci luaţi de agresorii lor.

Dar în cazul acesta, atacul nu se putea să fi venit din partea locuitorilor satului de unde plecaseră, deoarece aceştia păreau foarte liniştiţi, pe când se înapoiau la colibele lor şi n-aveau câtuşi de puţin aerul că luaseră parte la vreo luptă.

Cercetările lor n-avură nici un rezultat. Iarba scurtă era uscată şi foarte tare, formând un soi de covor elastic, pe care paşii nu lăsau nici o urmă: deci, nu puteau regăsi pe acelea ale celor doi dispăruţi. Singură întâmplarea îi putea ajuta să-i găsească!

CAPITOLUL IV
Mormântul mobil

Marius şi Zomba urmaseră de-a lungul văii absolut acelaş drum pe care apucaseră şi tovarăşii lor.

Se strecurau cu băgare de seamă, ascunzându-se în umbra pădurii, fără a face zgomot, spre a surprinde vreun fuegan înainte ca acesta să poată prinde de veste.

Erau siguri de reuşită, deoarece întreprinderea li se părea foarte uşoară.

Dar, într-un anumit punct, spre a nu se descoperi, fură nevoiţi să devieze spre dreapta şi să pătrundă într-un desiş care nu făcea parte din pădurea propriu zisă.

Mergeau astfel de vreo zece minute când se pomeniră în faţă cu doi indigeni, un bărbat şi o femeie, care şedeau jos, liniştiţi şi mâncau.

Se consultară în grabă cum să procedeze spre a-i surprinde pe la spate, trecând din tufiş în tufiş.

Dar, în clipa în care se puneau iarăşi în mişcare, se auzi un lătrat răguşit şi perechea de indigeni se ridică. Aveau cu ei un câine, care simţind pe străini dase alarma.

În picioare, cei doi sălbatici văzură pe Zomba şi pe Marius care tocmai treceau de la un tufiş la altul.

Şi, întorcându-le spatele, o luară la fugă.

Fără să se gândească, cei doi călători se luară după ei.

Îşi ziceau că nu trebuie să-i lase să le scape, deoarece avuseseră norocul să-i găsească izolaţi.

Zomba, care era foarte sprinten, trebuia totuşi să facă sforţări enorme ca să nu se lase să fie distanţat de cei doi fugări; şi Marius abia se mai ţinea după el.

Toţi acei care au urmărit cândva vreo sălbăticiune, cunosc exaltarea care te face s-alergi ore de-a rândul, după prada întrezărită din când în când, pe când ar fi mult mai uşor, s-o urmăreşti în alt mod şi cu rezultate mai bune.

Dar, în înfrigurarea unei astfel de goane e greu să raţionezi şi să te opreşti ca să schimbi tactica.

Acest fenomen de excitaţie făcu pe cei doi urmăritori – care se ambiţionau acum să prindă pe cei doi indigeni – că nu-şi dea

seama că se depărtaseră mult de vale.

Străbătură astfel luminişul, intrară în pădure, ajunseră într-un spaţiu foarte lung şi gol, fără să-şi închipuie o clipă măcar că nu vor fi mai rezistenţi decât cei doi indigeni, istoviţi de foametea ce îndurau de atâta vreme.

Într-adevăr, distanţa descreştea mereu.

La un moment dat, cei doi urmăriţi întoarseră capul. Văzând că erau pe punctul de a fi ajunşi, fură cuprinşi de panică şi adunându-şi ultimele forţe porniră într-o cursă disperată, care-i făcu să recâştige din nou terenul.

Urmăritorii erau totuşi mereu în urma lor. Deodată se întâmplă un lucru neînţeles, care-i opri pe loc.

Cei doi indigeni dispăruseră ca şi când ar fi fost înghiţiţi de pământ.

— Mii de pipe! Unde naiba au dispărut?

Zomba îl privi înmărmurit.

— Eu nu ştii! Ei căzuţi în gaura!

— Hai să vedem!

Şi porniră din nou.

Nu însemnaseră exact locul dispariţiei şi alergară prea mult, fără a lua precauţiile necesare.

Văzuse că terenul ceda şi că o excavaţie enormă – invizibilă din depărtare din pricina conformaţiei terenului şi a ceţei ce începea să se lase – se deschidea sub picioarele lor.

Îşi închipuiră că indigenii nu căzuseră acolo, ci se coborâseră, deoarece panta mergea înclinându-se treptat.

Fără a se gândi la ceea ce se putea întâmpla, se repeziră cu gândul de a se lăsa să alunece, cu atât mai mult cu cât vedeau cele două urme adânci lăsate de indigeni.

Dar, abia puseră piciorul şi-şi deteră seama că se aflau pe un nisip extrem de mobil, pe care erau târâţi cu o repeziciune vertiginoasă.

Voiră să se dea înapoi, să se oprească, deşi nu înţelegeau adevăratul pericol spre care mergeau; dar nu reuşiră decât să cadă pe spate.

Şi, neputând în nici un mod frâna acea coborâre violentă, se simţiră luaţi de o adevărată avalanşă de nisip.

Sufocaţi, orbiţi, nu-şi deteră seama de timpul cât dură acea alunecare; deodată se simţiră nemişcaţi, pe jumătate îngropaţi într-un nisip extrem de fin. Şi la câţiva metri de ei erau cei doi indigeni, îngropaţi ca şi ei.

Şi aceştia aveau pe figură o astfel de expresie de oroare şi de disperare, încât cei doi tineri se simţiră turburaţi.

— Uncie naiba suntem? strigă Marius cu glasul sugrumat.

Vru să se ridice. Reuşi. Zomba il imită.

Amândoi aveau nisipul până la coapse. Instinctiv, ridicase ochii în sus.

Se găseau în fundul unui soi de pâlnii, care le amintea, cu oarecare deosebire, craterul în care se găsise Jean Bart în insula Pastelul. Constatară însă imediat că era ceva cu totul deosebit.

Excavaţia circulară, care mergea lărgindu-se foarte mult spre fund, unde se găseau ei putea să aibă în linie perpendiculară o înălţime de vreo sută de metri. Avea pereţii netezi formaţi dintr-un nisip foarte fin.

Şi privind în jurul lor, văzură, pe jumătate îngropate în nisip, numeroase schelete de oameni şi de animale.

Într-un punct, două corpuri în putrefacţie se vedeau ieşind din masa de nisip.

— Dar, unde dracu suntem? repetă Marius, care simţea părul zbârlindu-i-se pe cap.

Noaptea care se lăsa, da un aspect şi mai oribil locului.

Cât pentru cei doi fugari, care, în goana lor nebună nu văzuseră acea bizară prăpastie, îşi ţineau capul în mâini şi gemeau cu disperare.

Desigur că ştiau ce însemna pericolul de care erau ameninţaţi.

Un pericol imens, de neînlăturat judecând după disperarea lor.

Zomba încercă să iasă din nisipul, care-i ajungea până la coapse şi să se reazeme de peretele nisipos. Reuşi să-şi libereze un picior, dar când vru să se proptească într-însul că să-şi libereze pe celălalt, primul începu iarăşi să se afunde.

Şi reîncepu aceleaşi mişcări, afundându-se de fiecare dată până la genuchi şi înaintând abia cu câţiva centimetri.

Marius îl privea.

Negrul se-ncăpăţâna şi ajunse la baza pantei. Acolo, încercă să urce; dar la prima încercare masa de nisip prăbuşindu-se îl târî şi pe el.

Marius vrând să încerce şi el, obţinu acelaş rezultat. Căci nu făcu nici trei paşi pe pantă şi, fu târât din nou în fundul prăpastiei lângă cei doi negri nemişcaţi.

Atunci, înţelese.

— Suntem într-o groapă cu nisip mobil; nu vom mai ieşi niciodată.

Şi aceste cuvinte îşi găseau o lugubră confirmare în scheletele din jur. Oricine cădea în această groapa era pierdut pentru totdeauna.

Marius îşi aminti exemple analoage în Europa şi în alte părţi, unde se găsesc astfel de excavaţii pline cu nisip, de unde e imposibil să mai ieşi când ai intrat odată.

Îşi aminti povestiri de prin ziare despre prăbuşiri de maluri de nisip pe coastele franceze ale Oceanului şi că în India engleză există un ţinut pustiu în care se găsesc prăpăstii ca aceea în care se găsea.

Ştia că, afară de cazuri excepţionale era imposibil să mai iasă din ele.

Se feri însă de a spune aceasta lui Zomba, spre a nu-i spori frica pe care i-o citea pe faţă.

Se înnopta cu repeziciune, cu atât mai mult că razele soarelui nu mai ajungeau până acolo.

Deasupra capetelor lor, foarte sus, Marius şi Zomba, vedeau alergând pe cer nori groşi, împinşi de vântul de la Polul Sud.

Stelele începeau să sclipească printre nori.

Acest colţ de cer care amintea lui Marius alte ceruri văzute în momente de absolută siguranţă îi redase tot sângele rece.

Bătu pe umăr pe Zomba, care, mai greu decât dânsul, se afundase mai mult fiind acum la nivelul lui şi îi zise cu autoritate:

— Haide, Zomba, curaj! Nu trebuie să ne lăsăm să fim abătuţi. Ai provizii în sacul tău. Nu riscăm să murim de foame câteva zile chiar; desigur Raimondo şi ceilalţi vor porni să ne caute şi luându-se după urmele noastre vor ajunge aici. Şi cum au frânghii şi laţuri vor reuşi să ne scoată.

Acele cuvinte de nădejde atât de logice redaseră lui Zomba tot curajul. Avu puterea să surâdă.

— Stai bun mănânci! Stai bun!

— Să încercăm să stăm jos, în aşa mod încât să ocupăm cât mai mult spaţiu, ca să ne afundăm mai puţin. Şi să mâncăm şi să bem. Nu trebuie să ne pierdem forţele.

Vorbind, ochii săi căzură asupra celor doi sălbateci, care, ajunşi desigur la limitele deznădejdii, luaseră aspectul mohorât şi resemnat al fiinţelor pentru care totul devine indiferent.

Marius, ca întotdeauna, avu un gând generos:

— Vom împărţi cu dânşii.

Şi liberându-se cât putu mai mult de nisipul care-i acoperea picioarele, se aşeză jos.

Constată cu plăcere că se afunda foarte puţin, cu condiţia să nu facă mişcări bruşte.

Zomba îl imită şi amândoi se găsiră în faţa celor doi sălbateci, care rămâneau indiferenţi, în picioare, afundaţi aproape până la brâu.

Negrul puse între picioarele întinse şi larg deschise sacul cu merinde pe care-l luă din spinare; făcu apoi câteva porţii de carne conservată, de pesmeţi şi de brânză şi dete două şi celor doi indigeni, care le înghiţiră cu aviditate.

După ce mâncară în linişte, băură şi câteva înghiţituri din cafeaua pe care o avea Zomba într-o sticlă de două kilograme atârnată la brâu. Deteră şi celor doi fugari să soarbă câteva înghiţituri.

Apoi, Zomba strânse toate la loc şi îşi puse sacul în spinare spre a-l feri de lăcomia sălbatecilor, după ale căror priviri, se putea vedea că, dacă ar fi putut, ar fi înghiţit toate merindele într-o clipă.

De dormit nu putea fi nici vorbă. Se putea ca în timpul somnului lor, nisipul să se afunde mai mult şi să-i acopere cu totul.

Trebuiau să vegheze. Şi-apoi nici nu le era somn.

Surescitaţia cursei precedente şi situaţia îngrozitoare în care se găseau, era de ajuns ca să le dea insomnie. Şi fu o noapte îngrozitoare!

La fiecare sfert de oră simţeau nisipul cedând sub presiunea corpului; cu mişcări lente şi cât mai uşoare se mutau atunci ceva mai departe.

Sălbatecii rămăseseră absolut nemişcaţi şi cei doi călători îi vedeau cu groază afundându-se tot mai mult în nisip.

Dimineaţa erau afundaţi până la subţioară!

Chipurile lor nu mai exprimau acum decât o resemnare mohorâtă, în care se citea fatalismul raselor primitive.

Ştiau desigur că nu mai era nici o speranţă.

Ziua se anunţa foarte frumoasă, fără nori; soarele invizibil răspândea o lumină puternică şi un vânt uşor scobora în pâlnie, ridicând mici vârtejuri de nisip, care după ce se ridicau la trei-patru metri, recădeau ca o pulbere fină.

Acel frumos răsărit de soare, zărit din fundul închisoarei lor, redase lui Marius şi lui Zomba o nouă speranţă.

Pentru a o suta oară se deplasară spre a evita scufundarea totală; şi după ce se priviră lung ca spre a-şi comunica gândurile,

se întoarseră la indigeni.

Nimic mai îngrozitor de văzut decât acele două fiinţe, care dispăreau încetul cu încetul sub ochii lor şi cărora nu le puteau da nici cel mai mic ajutor!

Din minut în minut se afundau cu un milimetru; şi Marius calculă în gând că în câteva ore nisipul le va ajunge la gură, asfixiindu-i cu totul.

Se gândi să întârzie acel termen fatal; dar înţelese că n-ar fi făcut altceva decât să se expuie pe el şi pe Zomba la acelaş sfârşit.

Renunţă deci la nefolositoarea încercare de salvare, pa care i-o sugerase inima sa generoasă.

— E înspăimântător! Dar, nu-i pot vedea murind. Să ne întoarcem cu spatele!

Din momentul acela se siliră să nu se mai gândească la drama mută, care se desfăşura îndărătul lor şi să privească numai în jur şi colo sus, unde sperau să vadă apărând pe camarazii lor.

Stau gata să le strige să nu înainteze pe panta fatală, care i-ar fi dus şi pe dânşii la pieire.

Marius observă deodată ceva ciudat şi anume că pe măsură ce temperatura se încălzea, nisipul se mişca mai puţin şi scufundarea lor progresivă se menţinea.

Studia fenomenul, vrând să se încredinţeze că nu era o halucinaţie; dar după ce-l observă câtva timp constată că era real.

Probabil căldura dilata moleculele de nisip şi strângându-le mai mult între ele, procura masei nisipoase o oarecare stabilitate.

Soarele răsărise de vreo oră şi jumătate, când se hotărî să facă o încercare. Se ridică încet şi ţinând picioarele apropiate unul de altul stătu în picioare.

Comunică rezultatul lui Zomba care-l observa cu curiozitate şi îl imită. Şi el putu sta în picioare fără să se afunde.

Marius zise atunci:

— Dacă acest fenomen, datorit probabil căldurii soarelui, creşte în proporţie cu temperatura, la unu după-amiază, adică în momentul când razele sunt mai arzătoare, poate că vom putea urca panta!

— Pasibil! răspunse grav, Zomba.

Privirea lor se îndreptă fără voie asupra celor doi sălbateci.

Şi cu ei se putea verifica fenomenul, căci capul absolut liber,

cu bărbia rezemată de nisip nu se mai afundă de loc în timpul celor zece minute cât îi observară. Marius murmură:

— Dacă putem ieşi de-aici azi şi dacă întâlnim pe tovarăşii noştri, avem destule frânghii ca să venim şi să-i scoatem.

Şi se gândi cu regret că dacă s-ar fi găsit pe pantă un tufiş cât de mic ar fi putut prinde de el lasso-ul pe care-l avea la brâu şi s-ar fi putut urca cu ajutorul frânghiei.

Aşteptau deci salvarea de la unul din aceste două cazuri, egal de posibile; sau ca tovarăşii lor ajunşi în marginea prăpastiei şi să le arunce frânghii, sau căldura solidificând nisipul să le permită să urce panta. Dar, n-avură răbdarea s-aştepte amiaza ca să facă tentativa.

Erau orele abia nouă când Marius, după ce se consultă cu Zomba, începu să urce panta.

Simţea nisipul fugindu-i sub picioare, dar, totuşi putea, umbla şi la fiecare pas nu se scufunda decât până la glezne.

Apoi, în patru labe încercă să se caţăre. Dar, după ce făcu vreo trei metri, terenul se dezlipi în masă şi, îl făcu să se rostogolească până-n fund.

Încercă în altă parte, unde i se părea mai solid, dar cu acelaş rezultat.

Atunci se convinse că soarele solidifica numai suprafaţa, dar că dedesubt nisipul era tot mobil.

După câteva încercări zadarnice se descurajă şi imobilizându-se în fundul prăpastiei zise lui Zomba:

— Încearcă tu.

Cum îşi poate oricine închipui, greutatea lui Zomba obţinu rezultate şi mai proaste; şi el făcu să se rostogolească o masă şi mai mare de nisip.

Speranţa lor se risipi.

Coaja aceea se putea întări şi mai mult dar nu putea sa aibă niciodată grosimea suficientă pentru o consolidare completă.

Nu mai aveau decât o singură scăpare: sosirea tovarăşilor lor. Marius avu atunci o idee subită:

— Zomba! Raimondo, Jean Bart şi ceilalţi, surprinşi şi îngrijoraţi că nu ne mai văd apărând, au pornit desigur pe urmele noastre. Până la un anumit punct le-au găsit desigur; şi poate că nu sunt departe. Avem muniţii destule; vreo cincizeci de cartuşe pentru *browning* şi tot atâtea pentru carabine; deci începând imediat, vom trage din cinci în cinci minute, întâi eu, pe urmă tu.

Zomba aprobă din cap şi-şi luă carabina de pe umăr.

Marius scoase revolverul şi trase în perete.

După cinci minute, trase Zomba.

Şi astfel până la amiază.

La amiază se opriră ca să mănânce.

Se aşezară jos. Dar, privind la indigenii cu care voiau să împartă merindele, constatară cu oroare că erau morţi.

Nu ca nisipul le-ar fi acoperit gura şi nările; ci în alt mod pe care Marius îl explică lui Zomba.

Nisipul solidificându-se, se dilatase comprimându-i din de în ce mai mult şi tăindu-le respiraţia.

Această compresiune, imită cu frică de care erau cuprinşi. Le rănise orice putere de raţiune şi muriseră pe când Marius şi Zomba făceau toate sforţările ca să iasă din mormântul acela.

— Nu putem mânca cu cadavrele astea în faţa noastră. Să le acoperim cu nisip.

Şi aşa făcură.

Luară apoi un os de schelet şi îl înfipseră deasupra grămezii de nisip ca să nu puie cumva piciorul peste ei.

Apoi, întorcând spatele acelui lugubru semnal, făcură sforţarea morală necesară, spre a mânca, căci trebuiau să se hrănească spre a nu mai adăoga la nenumăratele cauze de slăbiciune din jur şi pe aceea a unei depresiuni fizice.

Mâncară cu voinţa de a se hrăni: băură şi o cantitate suficientă de cafea; apoi Marius îşi făcu o ţigară din tutunul şi foiţa pe care negrul le purta totdeauna la el, iar acesta, recăpătându-şi liniştea se amuza să aspire fumul cu gura larg deschisă.

De la două după-amiază după ce consumară alte cartuşe, se întrebară cu groază dacă nu cumva se întâmplase alt accident, care făcea imposibilă venirea camarazilor.

În cazul acesta, era moartea sigură. Dar, milanezul nu vru să se gândească la o asemenea perspectivă.

— Nu! Nu! Mii de pipe! Nu se poate să murim îngropaţi de vii.. Am trecut prin atâtea situaţii grozave, încât nu pot admite c-am putea pieri în aceasta. Zomba, în alte vremuri ai trăit ca sălbatec, sau aproape aşa, în Abisinia. Aminteşte-ţi! Caută! Găseşte vreun mijloc, vreo viclenie de sălbatec ca să ieşim de aici, căci nu există nici un mijloc civilizat.

Marius vorbise cu exaltare.

Zomba, mai puţin rezistent, întoarse spre dânsul o figură posomorită şi resemnată după care se înţelegea că tot fatalismul

raselor primitive fusese răscolit în fundul fiinţei sale.

Marius pricepu acea stare sufletească şi o consideră nefastă.

Luă mâna negrului, i-o strânse, i-o zgudui cu violenţa şi cu glasul autoritar pe care-l avea la nevoie:

— Zomba! Dacă nu schimbi atitudinea, voi crede că eşti un fricos! Şi o voi spune şi când vom fi în mijlocul prietenilor noştri, te voi chema în faţa tribunalului nostru îşi te voi acuza de laşitate, înţelegi?

Acele cuvinte aspre avură efectul unei descărcări electrice Zomba, care şedea jos, se ridică în picioare, fără a lua în seamă că mişcarea prea bruscă îl făcea să se afunde până la genuchi. Câteva secunde corpul său fu zguduit de un fior şi figura sa luă o expresie de ruşine dureroasă.

Din ochi îi curgeau lacrimi mari ce i se prelingeau pe obraji.

— Iertare! Iertare! Eu fost nebun adineaori! Eu vrei sa fiu iar bun soldat Zomba! Eu mori şi cânţi dacă trebui mori!

Şi Marius se ridicase, mulţumit de acea reacţie de curaj şi sânge rece la credinciosul său tovarăş. Luă mâna lui Zomba, strângându-i-o de data asta cu afecţiune, zise:

— Domnul fie lăudat! Eşti iarăşi tu, mii de pipe! Nu trebuie să disperăm! Amândoi vom găsi un mijloc să ieşim de aici chiar de ar trebui să căpătăm elasticitatea şi uşurimea şerpilor!

După o tăcere de profundă emoţie, reluă:

— Haidem! Să reîncepem sa tragem!

Din clipa aceea, ca la un exerciţiu, impasibili şi reci, reglându-se după ceasul pe care Marius îl ţinea în mâna stângă, traseră câte un foc din cinci în cinci minute.

CAPITOLUL V
Cu lasso-urile

Între timp, ceilalţi cinci călători, ştiind că noaptea era zadarnic să caute, hotărâră să poposească în marginea unei pădurici în care intraseră la întâmplare, după ce străbătuseră terenul pietros pe care nu găsiseră nici o urmă.

Deşi stabiliseră ronduri de veghe pentru siguranţa generală, nici unul nu dormi. Erau prea îngrijoraţi ca să poată închide ochii.

Nu înţelegeau cum de se depărtaseră atâta şi mai ales de ce nu se înapoiaseră, fie că prinseseră sau nu un indigen.

La răsăritul soarelui, discutară, hotărând să exploreze toată regiunea prin etape succesive, până ce vor găsi cel puţin un indiciu.

Nu mergeau la întâmplare, căci avuseseră grija să tragă pe harta insulei mai multe linii, care o împărţeau în diferite secţiuni; şi fiecare diviziune trebuia explorată într-o zi.

Spre a putea străbate încât mai puţin timp posibil cât mai mult teren se împărţiră pe distanţe de câte doi kilometri, unul de altul aşa încât să acopere o rază de zece kilometri.

Cum fiecare din ei avea câte un binoclu, puteau, de pe o înălţime oarecare să se vadă între ei şi să-şi urmeze calea în concordanţă cu ceilalţi.

Căpitanul Carazas era la o extremitate a liniei, iar Ramon Tome la cealaltă. Raimondo la mijloc, având în dreapta pe cârmaciul balenierei, iar în stânga pe Jean Bart.

Astfel cercetară, fără nici un rezultat până la amiază, ora la care fiecare se opri ca să mănânce din merindele ce le avea în sac.

După ce mâncară, la un foc tras de căpitan şi repetat de ceilalţi patru, porniră iarăşi la drum.

Raimondo şi Jean Bart erau foarte trişti, dar susţinuţi de speranţă, căci li se părea imposibil să se fi întâmplat vreo nenorocire lui Marius şi lui Zomba.

Toată dimineaţa nu întâlniră pe nimeni, nici oameni, nici animale; şi misterul acelei dispariţii nu părea totuşi să cuprindă vreun pericol recent.

Ceasul lui Raimondo arată orele patru după-amiază când o

detunătură de puşcă răsună în dreapta sa.

Era semnalul convenit în cazul vreunei descoperiri.

Ceilalţi trebuiau să se oprească şi să aştepte alte două focuri unul după altul.

Raimondo se opri şi aproape imediat răsunară celelalte două focuri.

Atunci se întoarse în călcâie şi o luă în spre cârmaci; dar în dreapta îl văzu şi pe acesta fugind înainte.

— Desigur e Ramon Tome care a tras, îşi zise el.

Îi trebui mai bine de o jumătate de oră ca să facă cei patru kilometri care-l despărţeau de acesta din urmă; şi în momentul în care-l ajunse pe el şi pe cârmaci, auzi o detunătură surdă răsunând în depărtare.

Cei trei oameni se priviră fără să-şi vorbească. Ramon Tome şi cârmaciul surâdeau.

După câteva minute altă detunătură surdă răsună din aceeaşi direcţie.

Ramon Tome zise.

— Ea cincea pe care o aud. Desigur că Marius şi Zomba ne cheamă în felul acesta!

— Fără îndoială! S-alergăm!

— Nu, nu, întrerupse primarul, mai prudent. Să tragem şi noi ca să le dăm de veste c-am auzit şi s-aşteptăm pe Jean Bart şi pe căpitan.

Şi atunci câte şi trei cu o nespusă bucurie traseră adevărate salve de focuri de carabină şi de revolver.

După un sfert de oră veni şi Jean Bart, iar la o jumătate de oră sosi şi căpitanul. În timpul acela, din cinci în cinci minute răsunară detunăturile îndepărtate mai repezi la început, ceea ce dovedea că Marius şi Zomba auziseră.

Şi câteşi cinci alergară în direcţia detunăturilor, din ce în ce mai apropiate. Apoi, avură senzaţia că au ajuns.

Raimondo fu primul care văzu prăpastia şi în fundul ei pe Marius şi pe Zomba: pe când ridica braţele în semn de bucurie, îi alunecă un picior, căzu pe spate şi simţi că alunecă pe o pantă într-un nor de nisip. Jean Bart care era lângă dânsul, n-avu timpul să se oprească şi se rostogoli în urma lui. Dar de jos un glas urla:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă, ceilalţi opriţi-vă înainte de a ajunge în margine!

Carazas, care alerga la câţiva paşi de genovez, auzi şi se opri. Văzu pe cei doi tineri rostogolindu-se vertiginos în mijlocul unui

nor de nisip şi pe ceilalţi doi cu braţele ridicate în fundul cavităţii. Opri lângă dânsul pe cârmaci şi pe primar şi câte şi trei priviră încremeniţi, fără sa poată înţelege.

Dar, milanezul strigă de jos:

— Groapa e plină cu nisip mişcător. Daca puneţi piciorul pe margine cădeţi pe pantă şi nu vă mai puteţi urca.

Căpitanul fu străbătut de un fior şi, foarte palid, zise:

— Ei bine! E un adevărat noroc că am auzit detunăturile şi am venit aici! Ştiu ce e… Dar nu credeam că există şi în insula asta, aceea ce în Indii se numeşte „un mormânt mobil”. Trebuie să fie un vechi crater care în loc de lavă a aruncat imense cantităţi de nisip fin. Rămasă aşa îngrămădită pe o grosime de câţiva metri formează un adevărat teren mişcător. Acela care cade în fund nu poate umplea cavitatea; şi apoi, în timpul uraganelor, vântul ridică nisipul din fund şi-l azvârle asupra pereţilor. Astfel că nu se umple niciodată: e un soi de ventuză, care atrage irezistibil şi înghite pe toate fiinţele care au imprudenţa să puie piciorul pe marginile ei.

— Ştiu, am auzit vorbindu-se de aşa ceva, zise primarul.

— Şi eu, de la un marinar, care venise din Indiile engleze, confirmă cârmaciul.

Raimondo şi Jean Bart, ajunseseră lângă Marius şi Zomba, care îi primiseră cu braţele deschise fără a se mai gândi la pericol, fiind siguri acum că vor fi salvaţi. Şi mişcările lor fură atât de violente încât se pomeniră câte şi patru scufundaţi până la brâu. Marius strigă:

— Mii de pipe! Să nu ne mai mişcăm! Să stăm ca în faţa fotografului.

Raimondo şi Jean Bart, care nu înţelegeau, îl priviră miraţi, găsind gluma deplasată.

Dar când Marius le explică situaţia se imobilizară.

Nici unul nu voia însă, să mai prelungească o astfel de situaţie.

Şi Marius strigă celor de sus:

— Faceţi o frânghie din lasso-uri şi azvârliţi-ne-o!

Cei trei bărbaţi, înţepeniţi, în marginea cavităţii nu se gândiseră la acel mijloc atât de simplu.

N-aveau decât două lasso-uri, dar legate unul de altul puteau ajunge până jos şi erau destul de solide de oare ce puteau rezista să fie trase de un cal în plină fugă.

În cinci minute frânghia fu gata şi azvârlită dar ca să poată

cădea jos, Carazas legă de ea revolverul său, după ce-l descărcă.

Frânghia se desfăşura şi browningul ajunse la doi metri de cei căzuţi.

De comun acord, Jean Bart fu primul care apucă frânghia şi fu ridicat de-a lungul pantei nisipoase. La fiecare pas se afunda şi straturi de nisip se prăvăleau sub picioarele sale; dar cum se ţinea bine de frânghie nu era târât înapoi şi înainta încet, dar înainta cu siguranţa de a ajunge.

Când fu sus, veni rândul lui Marius; apoi Raimondo şi la urmă Zomba. Şi când se văzură cu toţii salvaţi, bucuria fu atât de mare încât nici unul nu putu vorbi.

Marius şi Zomba avură viziunea retrospectivă a agoniei ce înduraseră şi se cutremurară.

Şi cum toate spiritele se calmaseră Raimondo exprimă gândul care-i preocupa pe toţi.

— Trebuie neapărat să găsim satele unde au fost târâţi naufragiaţii.

— Oh da! răspunse cârmaciul, mişcat.

— Am pierdut mai bine de douăzeci şi patru de ore şi în timpul acesta n-am văzut nici oameni, nici locuinţe. Mă întreb, unde s-or fi ascunzând indigenii? Trebuie neapărat să prindem vreunul, ca să ne informăm. Am constatat că prăpastia asta nu e, în definitiv aşa de departe de satul în care am fost noi. Plecând de aici în linie dreaptă vom ajunge în sat înainte de a se înnopta. Odată acolo, bazaţi pe armele noastre, care au făcut atâta impresie asupra indigenilor, vom intra în vorbă cu noul lor şef: şi vom căuta fie prin promisiuni, prin viclenie, sau prin forţă să obţinem indicaţiile necesare. Sunteţi de părerea mea?

Toţi aprobară şi porniră iarăşi la drum.

Ipoteza lui Carazas era exactă şi înainte de apusul soarelui cei şapte călători ieşeau din pădurea ce domina valea.

Fără a ezita, scoborâră, observând satul.

Şi văzură că indigenii, făcând gesturi de spaimă, o luau iarăşi la fugă.

Atunci, umflându-şi glasul, căpitanul strigă în limba indigenă câteva cuvinte; iar Raimondo flutura în vârful carabinei o batistă albă, căci, după câte îi spusese Ramon Tome indigenii, din numeroasele lor raporturi cu navigatorii cunoşteau acel semnal.

Cuvintele şi batista îşi făcură efectul dorit. Indigenii se adunară în piaţa satului.

Dar, înainte de a ajunge jos, călătorii luară precauţiile

necesare spre a nu fi surprinşi pe la spate de fuegani, a căror perfidie era bine cunoscută de cei doi americani!

Căpitanul deci, îşi postă tovarăşii la intrarea satului cu armele în mână. Iar el înaintă la vreo două zeci de paşi şi strigă.

— Să înainteze, şeful, singur! Dacă încercaţi să ne atacaţi, tovarăşii noştri vor trage asupra voastră şi vă vor distruge locuinţele! Dar, dacă şeful vine să vorbească cu noi în mod cinstit, nu numai că nu vă vom face nici un rău, dar după ce ne vom fi înţeles, vă promitem să vă dăm o parte din merindele, care se găsesc pe vasul nostru.

Noul şef vorbi foarte însufleţit cu tovarăşii săi. Iar după aceea înaintă cu paşi repezi spre căpitan.

Schimbară între ei câteva cuvinte de pace.

Şi Carazas zise:

— N-avem decât un scop: să regăsim pe care au fost luaţi de celelalte triburi şi mai ales pe cei doi copii, care sunt victimele cele mai inocente.

Şeful răspunse, încruntând sprâncenele:

— Au trecut mai multe zile de la împărţeală şi nu vă pot asigura că albii sunt încă în viaţă.

— Nu importă. Nu-ţi cer aceasta garanţie. Vreau să-mi dai o călăuză sigură care să mă conducă în toate satele, unde s-ar putea să fie naufragiaţii. Dacă îndeplineşti întocmai aceste condiţii, îţi jur că ne vom înapoia şi, că cei mai puternici dintre oamenii tăi ne pot însoţi până la ţărm, unde le vom da o mare cantitate de merinde şi de lucruri preţioase pentru voi. Vei putea veni şi tu ca să supraveghezi exacta împărţeală a celor ce vă voi da. Dacă, dimpotrivă, refuzi să ne dai călăuza sau dacă această călăuză ne trădează, îţi jur că nu vom părăsi insula fără să vă fi pedepsit pentru oribilul atentat comis asupra nefericiţilor naufragiaţi.

Şeful găsi desigur târgul foarte avantajos, căci nu ezită nici un minut.

Se întoarse, scoase un strigăt gutural şi unul dintre cei mai voinici tineri ai tribului ieşi din rânduri şi veni lângă dânsul.

Avea aerul mult ma deştept decât ceilalţi şi căpitanul observă că vorbind întrebuinţa multe cuvinte semi-patagone, semi-spaniole.

Aceste dovedea că voiajase prin America de Sud. Era deci, ceva mai civilizat decât ceilalţi şi se puteau încrede oarecum în el.

Figura sa exprima sinceritatea, iar felul de a vorbi, hotărâre.

Căpitanul îl primi, făcându-l să înţeleagă că va fi în acelaş timp călăuza şi zălog, lucra la care consimţi şi el şi şeful său.

Acel sălbatec se numea Cha-Ri.

Căpitanul ordonă şefului să se reîntoarcă la supuşii săi, iar el luă cu dânsul pe Cha-Ri.

Cei şapte călători se consultară apoi dacă să plece imediat sau să se odihnească o noapte.

Toţi erau extrem de obosiţi, deoarece nici unul nu dormise în noaptea precedentă şi umblaseră toată ziua.

Şi cum Cha-Ri le spusese că satele pe care aveau să le viziteze erau foarte departe, hotărâră să doarmă o parte din noapte.

Ceva mai departe de sat era o colibă părăsită şi destul de spaţioasă.

Era mai bine să doarmă acolo decât sub cerul liber, în frig şi pe pământul umed.

Şeful, pe care-l rechemară, consimţi să-i lase să doarmă într-însa şi hotărâră s-o cureţe, s-aprindă un foc în faţa ei şi să stabilească ronduri de veghe.

Cha-Ri trebuia să rămâie înăuntru, legat; căci cu astfel de oameni precauţiile nu sunt niciodată prea multe.

Dar, el consimţi la tot, fiindcă îi promiseseră, în afară de răsplata generală şi un dar personal, dacă se arăta supus şi credincios.

Marius şi Zomba încălziră nişte conserve pentru prânzul de seară, pe când ceilalţi curăţau murdăria din colibă.

La masa destul de abundentă fură poftiţi şeful şi Cha-Ri.

Focul aprins în faţa colibei răspândea o lumină vie până departe în noapte. Astfel că sentinela postată între ei şi colibă putea supraveghea cu uşurinţă împrejurimile, făcând imposibilă orice apropiere a fugarilor, care ar fi voit să-i atace.

A doua zi temperatura se schimbase mult; sufla un vânt foarte rece, nori groşi ascundeau soarele şi vârtejuri de zăpadă treceau deasupra pământului.

Condiţiile atmosferice erau din cele mai rele, dar călătorii noştri se înfăşurară bine în mantalele lor impermeabile şi porniră cu încredere şi curaj.

Ajunşi, sus pe creastă, Cha-Ri le arătă direcţia în care să pornească şi cu tot vântul şi spicuiala de zăpadă, merseră cu paşi repezi, ceea ce-i făcu să simtă mai puţin frigul.

CAPITOLUL VI
Doi mici eroi

Cei şapte exploratori nădăjduiau că dată fiind extrema lor tinereţe, cei doi copii fuseseră scutiţi de groaznica soartă a tovarăşilor lor mai maturi.

Şi, ceva mai-nainte de amiază ajunseră la poalele unui mic munte pe coasta căruia se vedeau mai multe colibe aşezate în amfiteatru.

— Acolo, zise Cha-Ri, sunt desigur cei doi mici albi.

Câteva minute după aceea ajunseră la primele case ale acelui sat atât de pitoresc aşezat.

Cha-Ri pătrunse singur, pe când albii aşteptau la intrare cu armele în mâini; şi se duse să parlamenteze cu locuitorii care, la apariţia străinilor, se refugiară pe o platformă superioară.

Conferinţa ţinu extraordinar de mult.

Când Cha-Ri se înapoie, căpitanul se grăbi să-l întrebe, iar el răspunse:

— M-au asigurat că nu mai au băieţii, fiindcă au evadat.

— Evadat? Dar e cu neputinţă! Nişte copilaşi de zece ani?

— Vă jur că e adevărat! I-am ameninţat atâta, că au făcut cele mai grozave jurăminte ca să mă convingă că au spus adevărul. Au evadat alaltăieri. I-au căutat, fireşte. Şi-au închipuit că s-au dus spre mare. Acolo jos se pot ascunde în găuri în care e foarte greu să-i găseşti.

— Extraordinar! Nu mă îndoiesc că e adevărat, dar cum au trăit? Şi cum au rezistat frigului de azi-noapte?

Acest incident neaşteptat era de o mare gravitate. Şi îi împiedeca de a continua cercetările spre a găsi pe ceilalţi naufragiaţi.

Să se împartă în două grupuri, putea fi primejdios. Trebuia să se păzească în orice moment de perfidia insularilor, care ar fi profitat imediat de această micşorare a numărului străinilor.

Care era datoria lor?

Mai întâi oamenii mari şi pe urmă copiii?

În unanimitate, cercetaşii opinară pentru copii, făcând şi pe tovarăşii lor să decidă în sensul acesta.

Dar, spre a împăca pe toţi şi spre a avea posibilitatea de a

salva şi pe marinarii supravieţuitori, căpitanul însărcina pe Cha-Ri să se ducă din sat în sat spre a împărtăşi fiecărui şef de trib propunerile sale şi anume: prizonierii rămaşi încă în viaţă să fie duşi în satul din vale, unde să fie ţinuţi şi îngrijiţi până la înapoierea lor. În schimb, avea să dea fiecărui trib provizii şi diverse obiecte folositoare. Şi cum fueganii erau foarte ahtiaţi după securi, bucăţi de fer şi sticlării, căpitanul Carazas spera că se vor învoi să facă schimbul.

O recompensă şi mai mare fu promisă lui Cha-Ri; şi alţi indigeni se oferiră să-l ajute la executarea ordinelor sale.

Căpitanul acceptă, convins că lăcomia era ceea mai gură garanţie de sinceritatea sălbatecilor.

După ce prânziră în sat, printre locuitorii liniştiţi, cei şapte călători se îndreptară spre ţărm, în partea arătată de indigeni ca cea mai probabilă cale pe unde fugiseră cei doi copii.

Amănuntele fugii lor erau dealtminteri uimitoare.

Profitând de un moment de neatenţie a paznicilor, cel doi băieţaşi ieşiseră din coliba unde, din fericire, nu fuseseră legaţi, îndată ce începuse să se întunece.

Abia dimineaţă observaseră absenţa lor. Le găsiseră urmele pe o distanţă de vreo trei kilometri în linie dreaptă spre ţărmul strâmtoarei Magellan. Dar, după aceea, venea un teren care nu păstrase urmele şi, după ce rătăciră în zadar, fueganii renunţaseră la urmărire, nefiind înzestraţi cu încăpăţânarea care se întâlneşte la sălbatecii din alte regiuni.

Conduşi de un locuitor din munţi, călătorii străbătură în grabă drumul pe care se mai vedeau urme, apoi se îndreptară spre mare.

Pe la patru după-amiază, ajunseseră la nişte stânci adânc dinţate. Era destul de greu să explorezi toate acele cavităţi.

Marius avu o idee excelentă.

— Să întrebuinţăm mijlocul pe care l-am folosit cu atâta succes noi înşine, să tragem focuri din cinci în cinci minute. Şi cum, băieţii, după cele ce spune cârmaciul şi după faptul c-au evadat, sunt extrem de inteligenţi, vor înţelege după detunături că sunt albi în împrejurimi. Şi vor da desigur semne de viaţă.

— Ai dreptate! observă căpitanul.

Şi trase un foc de revolver.

Atunci, nemaiavând să se teamă de indigeni, se despărţiră unul de altul, trăgând din cinci în cinci minute şi strigând cât puteau mai tare:

— Orlando! Andrea!

După o oră de căutări zadarnice se reîntâlniră cu toţii în acelaş loc. Căci, spre vest, malul stâncos forma brusc o râpă şi era vădit că cei doi copii nu putuseră fugi pe acolo.

Trebuia deci să continue urmărirea spre est. Astfel se apropiau de micul golf unde ancorase goeleta.

În inimile tuturor licări o rază de speranţă.

— Dac-au ajuns pân-aici, atunci sunt acum pe bord! exclamă Carazas.

— În tot cazul să continuăm să înaintăm nelăsând să ne scape nici cea mai mică gaură din stâncă.

Şi intensificară căutările, urmaţi de călăuza indigenă.

După o oră, la cotitura unei coline stâncoase, se găsiră deasupra unei râpe care domina toată partea de vest a golfului, unde, la adăpost de vânt era ancorată goeleta.

— Nu e decât un singur lucru de făcut – zise căpitanul – să mergem pe bord. Dacă băieţii nu sunt acolo, vom lua şalupa şi vom explora coasta, de jos, căci din înălţime n-am obţinut nici un rezultat. Poate că s-au ascuns în vreo mică baie, care de sus nu se vede.

Şalupa goeletei venea tocmai spre ei, căci secundul îi văzuse şi le ieşea înainte.

După un sfert de oră, marinarii şi secundul ajunseseră la ţărm.

Întrebaţi, ei răspunseră că nu văzuseră nici un copil Dar, în clipa aceea, un strigăt răsună din larg.

Şi văzură, la intrarea golfului o pirogă, iar înăuntrul ei două fiinţe extrem de mici, care ţinând o lopată cu câteşi patru mâinile, se străduiau să înainteze spre dânşii.

Fără a mai aştepta ordinele căpitanului, toţi se precipitară în şalupă şi marinarii vâsliră cu putere în spre pirogă.

În mai puţin de cinci minute şalupa fu în faţa piroagei în care se găseau cei doi copii, în picioare; cele două vase se apropiară.

Copii recunoscuseră pe cârmacii.

— A! Domnule Ferrandi!

— Copii mei! Copii mei!

Dar, gemenii – care plângeau – întrebară cu o dureroasă îngrijorare:

— Dar tăticu'?

— Vai!

Urmară scene indescriptibile de durere şi de bucurie.

Micuţii nu se consolau de moartea tatălui lor. Abia după

câteva ore, după ce mâncară, băură şi adormiră pe bordul goeletei. Putură povesti fuga lor.

Era foarte simplu. Plecaseră în fugă, conducându-se după unele stele, în direcţia mării.

Adormiseră într-o mică grotă de pe ţărm, istoviţi de oboseală şi de foame. Dimineaţa apele erau liniştite, găsiseră şi mâncaseră apoi nişte scoici.

Găsiră într-o mică baie piroga şi, ştiind în ce direcţie se găsea America de Sud, nu ezitaseră să se îmbarce, ieşind în larg şi luând cu ei o provizie de scoici cu care se hrăniseră toată ziua.

Surprinşi de noapte, nu prea departe de ţărm, lăsase piroga să plutească în voia ei, neputând lupta, bineînţeles, în contra vântului şi a curenţilor şi adormiseră.

În dimineaţa aceea se treziseră rătăciţi în strâmtoare, în faţa unor stânci înalte, fără a şti dacă aparţineau insulei sau coastei Americii meridionale. Dar, cum timpul ameninţa a furtună, se apropiaseră iarăşi de coastă spre a se pune la adăpost.

Vâsliseră toată ziua, susţinuţi de instinctul vital şi de dorinţa de a regăsi pe tatăl lor.

Astfel ajunseseră în faţa goeletei.

— Mii de pipe! strigă Marius cu entuziasm, sunteţi demni de a deveni cercetaşi italieni.

Orlando şi Andrea, slăbiţi de emoţii şi de oboseală avură un surâs pe chipul lor întristat de vestea morţii tatălui lor.

Dar, cum căpitanul Carazas le promise că-i va ţine cu dânsul ca pe copii săi. Se consolară puţin, mulţumită marei rezerve de încredere care se găseşte în fiinţele prea tinere, mai ales dacă sunt înzestrate cu o fire energică cum erau aceşti doi copii.

Călătorii hotărâră să doarmă pe bord şi să se înapoieze a doua zi dimineaţă, în sat, unde sperau să regăsească pe câţiva din supravieţuitorii de pe vasul „Steaua de onoare”.

Pentru această nouă expediţie cercetaşii fură scutiţi, căci, prea puţin încântaţi de Ţara de Foc, preferau să rămâie cu Orlando şi cu Andrea.

A doua zi dimineaţa plecară deci: căpitanul, primarul, cârmaciul şi cei doisprezece marinari.

Cercetaşii luară dejunul împreună cu copii, apoi se urcară pe punte, la aer curat, temperatura fiind acum extrem de plăcută mulţumită soarelui care strălucea sus pe cer.

Se aşezară în cerc pe rotogoalele de frânghii şi povestiră, regăsind cuvintele naive ale copilăriei lor, celor doi mici eroi care

tremurau de entuziasm – marile lor aventuri.

Fură însă distraţi de o neobişnuită mişcare ce se observă pe punte. Se ridicară, îndreptându-se spre secund care da ordin să se coboare în mare două şalupe.

— Ce s-a întâmplat, domnule locotenent? întrebă Raimondo.

Secundul, un argentin numit Pinto, răspunse:

— S-a semnalat o ceată de rechini şi marinarii vor să-i vâneze.

— O! Hai să mergem şi noi! insistă Marius.

— Da aprobă. Jean Bart. Pentru noi e o vânătoare nouă. Locotenente, ne dai voie să luăm şi noi loc într-una din acele şalupe?

Pinto ştia că Raimondo era seful celor trei şi, privindu-l, surâzând:

— Doamne! Dacă şi căpitanul dv. vă permite, eu nu mă împotrivesc! Dar, ştiţi, poate fi pericol!

— Oho! răspunse Raimondo. Am văzut noi lucruri mai grozave! Şi dacă pierdem ocazia asta astăzi, nu ne vom mai întâlni cu ea altă dată, căci vânătorile de rechini nu sunt tocmai obişnuite şi afară de asta noi suntem mai mult aviatori decât navigatori!

— Bine-ai vorbit! Mii de pipe!

— Bine. Îmbarcaţi-vă în şalupa aceea din stânga.

Şi spuse unui contra maestru de statură gigantică, dar cu aerul foarte cumsecade şi care conducea manevra:

— Jose! Îţi încredinţez pe cercetaşi!

Jose surâse încântat.

— Sunt bucuros că numele meu va însoţi amintirea pe care le-o va lăsa vânătoarea de rechini!

Trei minute după aceea, fără arme, sau cartuşiere care să-i încurce, tinerii, se îndreptară cu barca în care luase loc. Şi Zomba, care ca excelent înotător, obţinuse favoarea de a înlocui pe un marinar.

Cele două bărci navigară alături spre a ieşi din golf: căci santinela însărcinată să urmărească de pe bord rechinii cu binoclul, strigă că ieşiseră din baie.

— *Por Dios!* exclamă Jose, numai să n-o şteargă! E un lucru foarte rar să-i întâlneşti în cete. De obicei merg numai câte doi şi mai ales singuri.

— Mii de pipe! Ar fi păcat! Mie unul îmi lasă gura apă!

— Ehe? râse Jose. Luaţi seama, să nu fie cumva în curând apă sărată.

— Ce vrei să spui? întrebă Raimondo.

— Că adeseori, zbătându-se, rechinii azvârl în aer şalupa, cu o singură lovitură de coadă. Şi atunci, vai, de cine nu ştie să înoate!

Şi chiar pentru aceia, vai dacă se afundă prea adânc şi dacă animalul trece atât de aproape încât să-i vadă.

— Oh! În ce priveşte înotul, zise Jean Bart, câteşi trei ne pricepem! Noi doi cel puţin; adică eu şi Marius înotăm ca peştii.

— Cu atât mai bine.

Şi Jose, stând în picioare la proră, privi în jur spre ieşirea din golf.

Un zâmbet îi lumină faţa. Se aşeză jos şi zise vâslaşilor.

— Mai repede, băieţi! Daţi zor!

Şi punând mâna pe cârmă întoarse spre stânga.

Tinerii văzură o masă de spumă în jurul unor puncte negre, în direcţia în care privea marinarul.

— E ciudat! repetă acesta. Sunt cinci! Or fi urmărind vreo pradă care le-a scăpat?

La proră, doi marinari, îmbrăcaţi numai cu tricoul de lână, cu braţele goale, se ridicaseră în picioare ţinând harponul în mână. Acesta era prins de o frânghie făcută rotogol în fundul şalupei.

Lângă frânghie, alt marinar cu un vas în mână avea sarcina de a o uda pe măsură ce se freca de bordaj – fiind trasă de bestia capturată – ca să nu se aprindă din pricina frecăturii.

Rareori un rechin e lovit din prima dată mortal. De obicei fuge trăgând frânghia cu o repeziciune vertiginoasă.

Când aceasta s-a desfăcut toată, pluta cu care e prevăzută e azvârlită în apă şi trage la rândul său altă frânghie care se termină cu altă plută, care e apoi părăsită. Dar când acela care aruncă harponul, crede că rapiditatea cursei nu primejduieşte barca, aceasta ultimă plută rămâne fixată în fundul ei şi şalupa e trasă de rechinul, care fuge.

Uneori acesta fuge cu atâta repeziciune încât nu se poate tăia frânghia la timp şi barca e răsturnată.

Sau, înfuriat se întoarce la agresorii săi şi zbătându-se cu putere riscă să răstoarne barca.

În rezumat, în proporţii mai puţin colosale, e acelaş pericol ca în vânătoarea de balene.

Un marinar explica acestea cercetaşilor pe când Zomba râdea pe înfundate, dorind să se răstoarne barca spre a putea da o dovadă de abilitatea sa la înot.

Barca lor urmărea de aproape rechinii pe când cealaltă se

depărta ca să-i ia din coastă, mergând mult mai repede.

Urmând sfatul contramaistrului, cercetaşii se proptiseră bine pe picioare şi stând în fundul şalupei priveau cu cel mai viu interes...

— Numai de n-ar fugi! murmură Jose.

— Dacă ne văd, fug? întrebă Raimondo.

— O nu: ar fugi cine ştie din ce capriciu, dar nu de frică. Gândiţi-vă că în plină mare urmăresc cele mai mari vase ca să apuce ceva de mâncare. În unele regiuni maritime, un om căzut în mare e un om pierdut, din pricina rechinilor, care urmăresc vapoarele. O! N-au frică bestiile astea!

— Ai vânat adeseori rechini? întrebă Jean Bart.

— Nu, căci rareori avem timp pentru aşa ceva. Aceasta e a şaptea oară în 25 de ani de navigaţie!

Dar, la un gest al marinarului, care arunca harponul, toţi tăcură.

Azvârlirea harponului – actul principal – era pe punctul de a se face.

Marinarul ridică braţul, se dete sprinten înapoi şi cu o sforţare formidabilă repezi înainte braţul cu harponul care şuieră în aer.

— Atins! exclamă Marius care se ridicase în picioare cu tot ordinul contrariu.

Şi, brusc, frânghia se desfăcu cu iuţeală vertiginoasă, trăgând după dânsa şalupa.

Marinarul care ţinea în mână vasul cu apă turna mereu peste frânghie, umplându-l apoi din mare.

Prima plută căzu în mare.

— Nu afundaţi! strigă cel care azvârlise harponul; rechinul înoată la suprafaţă.

Auziră un strigăt în dreapta. Al doilea marinar azvârlise şi el harponul. Şi atunci începu fuga nebună a celor doi rechini care trăgeau după dânşii câte o plută.

— Dar, cum viteza lor se încetinea, amândoi contramaiştrii deteră simultan acelaş ordin.

— Să mergem cu ei!

Atunci, frânghiile fură reţinute în mod progresiv şi cele două şalupe zburară pe luciul apei.

Şi se produse un lucru pe care-l ghiciră abia când era prea târziu spre a-l evita.

Şi anume: că, fiind trase de cei doi rechini, şalupele lunecau întocmai ca cele două laturi ale unui unghi ascuţit şi în mod fatal

trebuiau să se ciocnească.

— Tăiaţi frânghiile! urlară contramaiştrii.

O secure străluci în mâinile celor doi marinari însărcinaţi să ude frânghiile şi-apoi recăzu brusc.

Dar era prea târziu!

Cele două şalupe se izbiră cu putere şi se răsturnară într-o clipă.

Într-un tumult şi o dezordine indescriptibilă toţi fura azvârliţi în mare.

Dar, pe când se străduiau s-ajungă înot la şalupele, care întoarse şi golite, puteau încă folosi, apa fu răscolită de o masă neagră care trecu asemenea unei săgeţi prin mijlocul lor.

— Rechinul! Rechinul! urlară ei.

Cercetaşii, care urmaţi de Zomba, se găseau mai aproape de acel punct, întoarseră capul spre a vedea peştele care fugea, îl văzură însă, prea bine chiar, căci animalul, sărind peste valuri şi, probabil, înnebunit de durere, se întoarse spre dânşii.

Se opriră, menţinându-se deasupra apei cu uşoare mişcări din mâini şi din picioare, sperând că va trece înainte la o distanţă de câţiva metri.

Dar, rechinul prin săriturile sale dezordonate în dreapta şi în stânga, făcea să-i ţâşnească sângele din rana ce se adâncea, harponul înfigându-se tot mai mult în carne.

În acelaş timp, frânghia azvârlită în toate părţile asemenea unui şarpe monstruos, izbea valurile şi lovi pe câţiva înotători.

Atunci, marinarii şi cercetaşii înţeleseră că intra în agonie şi că acestea erau ultimele convulsiuni. Aceste convulsiuni erau de altminteri destul de primejdioase pentru cei din jur, căci rechinul făcea salturi de câte cinci-şase metri, izbind toată porţiunea de apă unde înotau marinarii. Şi agonia putea să dureze încă mult timp.

Toţi făcură într-un sfert de secundă aceste observaţii, dar avură oare toţi ideea lui Jean Bart?

Poate.

În orice caz, Jean Bart, fu primul şi deci singurul care a puse în practică.

— Trebuie neapărat să smulgem harponul din spinarea rechinului, sau cel puţin să-i tăiem frânghia. Şi nu ezită.

Pe când animalul rănit trecea pentru a doua oară pe lângă dânsul, se ridică cu o sforţare deasupra apei şi se agăţă cu amândouă mâinile de harponul înfipt în carnea rechinului.

Şi rămase astfel agăţat, pe când rechinul, surprins de această nouă greutate şi de durerea pricinuită, fugea de data asta în linie dreaptă şi în mai puţin de trei minute se găsea la o distanţă enormă de locul, unde se răsturnase şalupele.

Şi ceea ce voia să facă Jean Bart, adică să-şi scoată cuţitul din buzunar, să-l deschidă cu dinţii şi să taie frânghia, devenea de fapt de prisos, deoarece nu mai exista nici un pericol pentru înotători.

— Ehe! N-aşi avea poftă să mă târască prea departe.

Se gândi el – căci nu ştiu dacă aşi putea rezista în apă până la sosirea celorlalţi. Trebuie să aibă timpul să întoarcă şalupele, să le golească şi mai ales, să nu le găsească neîntrebuinţabile!

Dacă rechinul se afundă, mă lasă la suprafaţă. Ar fi bine mai curând, cât nu sunt încă prea departe.

Dar, nu voi avea gloria la care aspiram mai adineaori, adică să ţin pe rechinul meu prizonier până ce va muri şi apoi să-l dau pe mâna marinarilor.

Într-adevăr, perspectiva de a rămâne în spatele rechinului şi de a-l încăleca îndată ce ar fi murit, ispitea grozav spiritul romantic al lui Jean Bart.

Şi-şi spunea, sfidând destinul, după cum făcuse adesea în aventurile sale:

— Ce o fi o fi! Până ce nu m-afund, rămân.

Chiar în clipa aceea, rechinul făcu un salt prodigios şi recăzu în mijlocul unei ţâşnituri enorme de spumă.

Zguduitura fu atât de violentă încât cercetaşul, de şi se ţinea de harpon cu toată puterea mâinilor, fu azvârlit ca o catapultă, pe când harponul ieşea din rană. Jean Bart recăzu în mijlocul apei, la câţiva metri, unde fu silit să dea drumul harponului şi să înceapă să înoate.

Peştele plutea ca un fir de pai; era mort.

Jean Bart, în loc de a se mai osteni să înoate, îl apucă de coadă, strigând cât îl ţinea gura.

— Ei! Cei din şalupă!

Una din şalupe fusese întoarsă şi golită şi neavând decât bordajul sfărâmat, putea fi încă de folos. Cealaltă însă era distrusă.

Marinarii de la cele două bărci se îmbarcară într-una împreună cu cercetaşii şi cu Zomba şi atunci, auziră strigătul lui Jean Bart.

Vâsliră atunci în spre el şi îl luară pe bord.

Fuseseră răniţi doi rechini, dar numai unul singur fu adus

înapoi: acela pe care-l prinsese Jean Bart. Celălalt nu fu găsit.

Poate, fiind mai puţin grav rănit, se dusese să moara mai departe, la vreo câteva mile de acolo, sau poate rămânând cu harponul şi frânghia legată de el pentru totdeauna în spinare, continua să-şi trăiască viaţa sa de brigand al mărilor.

Reveniţi pe bord, toţi marinarii şi cercetaşii care fuseseră la vânătoare se duseră să-şi schimbe hainele ude, pe când restul echipajului se grăbea să spintece peştele şi să scoată părţile bune de mâncat.

Fu o zi de bucurie pentru toţi afară de micii Orlando şi Andrea, îndureraţi de marea nenorocire care-i făcuse orfani.

A doua zi, la amiază, văzură reapărând grupul lui Carazas cu alţi cinci oameni. Erau singurii scăpaţi de lăcomia fueganilor.

Şalupa cea mare, care era intactă se duse să-i ia şi marinarii de pe „Intrepidul”, sărbătoriră pe supravieţuitorii de pe „Steaua de onoare”.

Toţi declarară că s-au săturat de acea Ţară de Foc: şi cercetaşii pentru care se formase expediţia, declarară ca preferau să se înapoieze în America de Sud spre aşi pune în aplicare marele lor plan de a explora cu deamănuntul Republica Argentina.

Goeleta ridică imediat ancora şi sosi a treia *zi* la Punta Arenas.

Acolo, fiind oaspeţii lui Ramon Tome, cercetaşii şi Zomba făcură preparativele pentru marea lor călătorie prin Patagonia şi pampasuri.

Şi cum la Punta Arenas nu era nici o bancă unde să poată încasa bani cu scrisoarea de credit semnată de Carnegie – celebrul miliardar american – semnară un cec în favoarea lui Ramon Tome (care să-l încaseze la Santiago, din Chili unde intenţiona să se ducă) iar primarul le dete contra valoarea în bani spre a-şi putea procura tot ce le trebuia pentru marea expediţie în Republica Argentină.

Aveau patru cai excelenţi şi patru catâri pentru transportul bagajelor, al muniţiilor, al proviziilor şi al aridelor de schimb: catâri din acea rasă specială statului Chili, care nu obosesc niciodată.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 30 a CELOR TREI CERCETAŞI:

DEMONUL PAMPASULUI.

Din CEI TREI CERCETAŞI au apărut până acum:

Nr. 1 La voia întâmplării!
Nr. 2 Braţul de sânge
Nr. 3 Ţara groazei
Nr. 4 Boturile roşii
Nr. 5 Lupta de la Kasba
Nr. 6 „Cecul de 5 milioane”
Nr. 7 Rebeli din tara apaşilor
Nr. 8 Misterul Lacului Sacru
Nr. 9 Cercurile de foc
Nr. 10 Vâltorile Cataractei
Nr. 11 Lupta navala
Nr. 12 Dervişii asasini
Nr. 13 Goeleta fatală
Nr. 14 Pluta rătăcită
Nr. 15 Jungla tragica
Nr. 16 Secta Strangulatorilor
Nr. 17 Piraţii din Tonkin
Nr. 18 Pagoda însufleţită
Nr. 19 Mina rătăcită
Nr. 20 Conspiraţia induşilor
Nr. 21 Creatorul de monştri
Nr. 22 Tezaurul ocnaşilor
Nr. 23 Ultimul deportat
Nr. 24 Tunelul infernal
Nr. 25 Un „Palace” în gheţari
Nr. 26 Insula Paştelui
Nr. 27 Glasul din stâncă
Nr. 28 Prizoniera patagonilor

În pregătire:

Nr. 30 Demonul pampasului

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI